

WESTERN ROMAN

LASO

CIJENA 15 d. BROJ 431

GRABEŽI JIVCI

Ray Hogan:

GRABEŽLJIVCI

LASO 431

Ray Hogan: **GRABEŽLJIVCI**

Naslov originala: **THE RAPTORS**

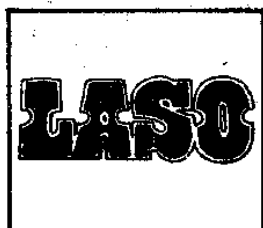
Recenzija: Dalibor Cvitan, književnik

Copyright: Ray Hogan, posredstvom G. P. A. München

Prijevod: Vesna Kesić

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: **Marcel Čuki**

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr Vladimir Anić, Ljudevit Bauer (**predsjedavajući**), Nenad Brixy, Tomislav Butorac, dr Adolf Dragičević, inž. Vesna Gazdag, Marija Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan, Ismet Voljevica, Ana Župan-Bender. — **GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK:** Borivoj Jurković

LASO -Izlazi svaki tjedan — Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a »Vjesnik« n.solo., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 — Adresa uredništva: »Laso«, Redakcija »Romani i stripovi«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 — Tisak: RO Štamparska djelatnost »Vjesnik« n. sol. o. — OOUR Novinska rotacija n.su-b.o. i OOUR TM n. sub. o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) »Vjesnikova« Press agencija Zagreb. Cijena pretplate za godinu dana iznosi 780 d ili 702 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 390 d ili 351 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR »Vjesnik«, Interna banka, s oznakom za »Laso«. Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. — Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00 HFL 37,00, US\$ 15,00 — Uplata za devizni račun 30101-37-7210-256 — Privredna banka Zagreb (za »Laso«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 9000 d, c/b stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 — 1973. od 26. XI 1973.

I

Oštar, svadljiv lavež prerijskog psa dolazio je slijeva gdje se uzdizao ogoljeli brežuljak. Mungor se okrene u sedlu i pogleda u smjeru iz kojeg je dopirao pseći lavež. Pomisli kako moraju biti oprezni kad se budu vraćali. Ako konj u trku naleti na jazbinu prerijskog psa, neizbježan je lom noge.

— Što ih je toliko zadržalo? — Glas Sonnyja Kinga bio je usiljen i neprirodan, a njegovo vitko tijelo nervozno se trzalo.

— Smiri se! Čekanje je dio našeg posla — reče Mungor i gurne vojnički šešir na zatiljak te obrati pažnju na drugog muškarca. — Sve mora proći bez pucnjave, čuješ li me, Larch?

Oliver Larch nosio je, kao i Mungor i Sonnya, dugu sivu kabanicu. On mirno kimne glavom, potvrdivši da je čuo što mu je Mungor rekao. Bio je mračan i zovoljan četrdesetogodišnjak. Sitne duboko smještene oči gledale su preko oštrole brade u koju mu je bilo obraslo lice. Imao je vrlo kratak vrat i široka snažna ramena. Nedav-

no je izašao iz zatvora čiji je zadržan lebdio oko njega poput nekog zlokobnog znaka.

— Uspjet će nam — reče Mungor odlučno. Gledao je prema uredu rudarske kompanije koji se kroz drveće i žbunje nazirao stotinjak metara ispred njih. Dva dostavljača banke iz Jaxon Cityja još su bila unutra. Mungor nije mogao vidjeti što se tamo događa, ali su vjerojatno već obavili posao, isporučili novac za rudarske plaće i sada pili kavu i čekali da im prođe vrijeme. Neće se dugo zadržavati, jer ih čeka dug put. Kad izađu iz ureda, krenut će Mungor i njegovi ljudi.

Mungor je sve pažljivo smislio. Znao je da ne smije pogriješiti pri prvom pokušaju ako želi da Larch i Sonny ostanu uz njega. Njegov pažljivo razrađeni plan trebao je svoj trojici donijeti priličan plijen.

Prije tri dana stigli su nadomak Udruženim rudnicima zlatna duboko u Crnim planinama Dakote. Mungor je, praveći se da traži posao, sam pošao u

ured kompanije i razgledao sve što ga je zanimalo: sef je bio u posebnoj prostoriji, ali su za radnog vremena teška čelična vrata bila otvorena. Znao je i koliko je ljudi unutra, gdje su prozori i stražnji ulaz, te koliko je ured udaljen od rudarskog okna.

Ti podaci, i činjenica da se radnici isplaćuju prvoga u mjesecu, što znači da je dan prije u sefu pohranjena velika količina gotovine, olakšat će im posao. Pljačka će biti pun pogodak samo ako Larch i Sonny ne naprave nešto nepromišljeno.

Bit će to najveći i najteži posao kojeg se dosad prihvatio. Otkada je rat završio jahao je uokolo tražeći posao, nije našao ništa prikladno, pa se, da bi preživio, prihvatio poslova s onu stranu zakona.

Mnogo je naučio u toku gor-kih godina rata i sada je znao što želi i kako da se toga domogne. Ovo je samo prvi korak, a kad se sve završi, on, Larch i Sonny bit će nekoliko tisuća kilometara daleko. Bit će bogati i uživati u životu na koji, osjećao je to, ima pravo.

Neće ostati zajedno. Dave Mungor nije se želio zadržavati ni sa jednim od svojih ortaka dulje nego što je potrebno. Sonnyju, koji je bio sklon promatranju svijeta kroz ružičaste naočale, bilo je tek dvadeset godina i osim novca zanimale su ga samo žene, u čijem je društvu nalazio zadovoljstvo.

Nema sumnje da je to bila posljedica šarma koji je zračio iz njega, a djelomično njegova izgleda: bio je vitak, kovrčave crne kose, plavih očiju i dječak-čok izgleda koji je privlačio i

mlade djevojke i zrele žene, a on je to dobro znao iskoristiti. Ma koliko novca dobio u pljački, Sonny će svoj dio potrošiti u godinu dana.

Larch je bio drukčiji. Brutalan, tvrdoglav, mračne prošlosti, čiji se interes nije vrtio oko žena nego oko viskija. Nikada nije bio bez boce iz koje je neprestano polako pijuckao, ali Mungor do sada još nije primijetio da alkohol utječe na njega. Kao da je dosad popio toliko mnogo da alkohol više ne utječe na njegova osjetila.

Mungor ih je obojicu želio imati na svojoj strani. Vješto su baratali revolverima, osjećaj straha bio im je potpuno nepoznat i činio se da će, ako ih zadrži na uzdama i ako budu slijedili njegova naređenja, sve dobro proći.

Prerijski pas ponovo zalaje, a iznad njih su visoko na ljetnom nebu polako kružili lešinari u širokim krugovima. Mungor je budno pazio što se događa ispred ureda kompanije. Pojavila su se dva muškarca. Došli su iz smjera rudarskog okna, zastali trenutak, ogledali se i ušli.

Mungor se namršti. Ako se zadrže, bit će teškoća. Obično su u uredu bila samo tri službenika. No on neće dopustiti da to utječe na njihove planove, trojica ili petorica, plan treba izvršiti. Ipak je želio da dostavljači iz Jaxon Cityja što prije odu. Vrijeme je prolazilo i uskoro će i ostali poslije završetka radnog dana početi izlaziti iz rudnika.

— Što ćemo s ovom dvojicom? — upita Larch dubokim mračnim glasom.

— Kako što ćemo s njima? —

odvrati Mungor razdraženo. — Što se mene tiče ništa se ne mijenja.

— To znači da su unutra pe-torica, možda i više, a ti kažeš da nećemo pucati.

— Još to tvrdim. Jedno je pljačka a drugo ubijanje. Zakon ne troši vrijeme jureći oko pljačakaše. Obično se sve zaboravi nakon nekoliko dana. Ali kad je posrijedi ubojstvo ti bi to trebao znati, Larch, slijede ih dok ih se ne dočepaju, a nama nisu potrebni progonitelji za petama. Najbolje bi bilo...

Mungor je zašutio kad su dvojica dostavljača izašla iz ureda i krenula prema pojilištu za konje. Stajali su još nekoliko trenutaka dovikujući se s nekim iz zgrade, a tada su uzjahali, podboli konje i odjahali kroz borove.

— Navucite maske — reče Mungor navlačeći rubac na donji dio lica. — Obojica znate što treba raditi. Uradite to dobro. Idemo!

II

Mungor je plan detaljno razradio još u salunu u Virginia Cityju u Montani. I prije toga znao je točno što želi, samo su mu nedostajali ljudi da to i ostvari.

Zavaljen u stolicu promatrao je dvojicu koju je već dulje držao na oku: sredovječna robustna Olivera Larcha koji je po pričanju barmena nedavno izašao iz zatvora, i vitkog dječaka Sonnyja, koji je nezajažljiva pogleda hodao uz Larcha.

Sonny je bio možda premlad, ali Larch je bio upravo onakav čovjek kojeg je trebao: hladan, brz revolveraš koji poznaje pravila igre i na kojeg se mogao

osloniti u svakoj situaciji. Raspi-tao se diskretno i sve što je saznao potvrdilo je njegove pretpostavke, osim činjenice da Larch pije. Sonny, koji je po njegovu mišljenju bio previše lijep, gajio je slabost prema ženama i nije mislio ni na što drugo.

Mungor je odlučio da za ne vrbuje i da se dogovori s Larchom, a da trećega pronade nekog drugog. Ali kad je Larchu iznio svoju namjeru i predložio mu partnerstvo, ovaj ga je mirno odbio. Sonny je njegov prijatelj, napravio mu je uslugu i ako Mungor ne uzme i njega, Larch nije zainteresiran bez obzira o kakvu je poslu riječ.

Larch je uvjeravao Mungora da je Sonny pouzdan. Pomalo je divlji kad su žene posrijedi, priznao je, ali to je zanemariv porok. Kad je riječ o poslu, čovjek se može na njega osloniti. Njih su dvojica zajedno bili već u nekoliko gadnih situacija i Larch je tvrdio da ne može zamisliti boljeg druga.

— U redu — odvrati Mungor. — Vjerujem ti. Ti si odgovoran za njega.

— Vraga sam odgovoran — odbrusi Larch kiselo. — Ne garantiram nikome ništa. Ne bih jamčio ni za brata kad bih ga imao. Ili uzmi Sonnyja kao takva, ili sve zaboravi.

— Upravo sam tako i namjeravao — odgovori Mungor postavši odjednom svjestan Larchove odlučnosti. — Nudim vam nešto što će donijeti gomu-lu novca...

— O meni ne moraš brinuti. Kad dođe do pucnjave ja ću biti tamo, pored tebe i Sonnyja i obaviti svoj dio. Ostalo te se ne tiče.

Mungor je razmislio o svemu što mu je Ollie Larch rekao i donio odluku. U Virginiji nije mogao naći nikoga tko se tako dobro kao Larch uklapao u njegov plan i ako mora uzeti i dječaka da bi dobio revolveraša, onda će to i uraditi. Htio ili ne, dječak će obaviti svoj dio posla, a ako ne, nekako će već ščepati Larcha za vrat i privoliti ga da odgovara za njega.

— Kakav je to veliki zalogaj za kojim si se tako pomamio?

— pitao je Sonny dok su sjedili u stražnjoj sobi saluna.

Mungor stavi bocu i čaše koje je donio sa šanka na stol i oblicu pažljivo promotri.

— Kako bi vam se svidjelo da postanete bogati?

Sonny se nasmiješi, pogleda jednu od barskih djevojaka koja je upravo prolazila i potvrdno kimne. Larch slegne ramenima.

— Kome se to ne bi svidjelo — promrmlja puneći čašu.

Na drugoj strani sobe izbila je tučnjava između dva goniča stoke. Povici su se miješali sa zvukovima razbijenih stolica i stakla. Sonny skoči i pojuri prema gužvi.

— Sjedi — naredi mu Mungor mirnim i odlučnim glasom. — Ono što ti ja imam reći stotinu je puta važnije od te tučnjave.

Sonny se namršti i zavalj na traga u stolac. — Sada me možda više i ne zanima ono što mi hoćeš reći...

— Zanimat će te — odvrati Mungor — osim ako ti petnaest a možda i dvadeset tisuća dolara ništa ne znači.

Mladić tiho zvizne. Larchove se debele obrve podignu.

— Svakome?

— Svakome — odvrati Mungor.

Revolveraš podigne glavu igrajući se istovremeno čašom koju je držao između palca i kažiprsta.

— To je proketo mnogo novca. Namjeravaš li orobiti kovnicu novca?

Mungor se nasmiješi. bio je visok, još je nosio vojničku uniformu koju je dobio u ratu. Tek je bio prošao tridesetu, oči su mu bile svijetle i bezizražajne, smeđa kosa vrlo gusta, a brada četvrtasta i odlučna. Nosio je brkove i puštao bradu.

Na njemu su bili ostaci vojničke uniforme: šešir, hlače, kaput i čizme, ali je košulju već odavno i zamijenio drugom.

— Budala je onaj koji bi to pokušao — odvrati. — Čak da i uspije, federalni istražitelji ga nikada ne bi prestali tražiti. Ono što sam ja smislio lakše je i sigurnije.

— Gdje ćemo pronaći toliki novac? — pitao je Sonny sada zaista zainteresiran. — Sve zajedno moralo bi biti oko pedeset-šezdeset tisuća dolara.

— Na različitim mjestima, ili možda bolje da kažem na putu od Crnih planina do Meksika.

Larch ponovo napuni čašu i zavalj se da bi razmislio. Sonny iz džepa izvuče bočicu s jorgovanovim mirisom i odsutno protrlja malo po bradi.

— Trebalo mi je gotovo godinu dana da razradim plan. Svaki detalj. Znam da će uspjeti i da će se isplatiti. Ali postoji nešto što vam se možda neće sviđati.

— Što? — upita Larch.

— Kad sve bude gotovo mo-

rat ćemo bar nekoliko godina živjeti u Meksiku.

— Nije to loše — reče Sonny smiješeći se divlje. — Rekli su mi da su Meksikanke ljepotice.

— S novcem koji ćemo imati čovjek tamo može živjeti kao kralj — reče Mungor ne obazirući se na Sonnyjeve primjedbe.

— Kada i gdje počinjem? — upita Sonny pogledom slijedeći djevojku koja se stepenicama uspinjala na prvi kat. — Moram prije polaska obaviti još neke poslove.

— Imat ćeš dovoljno vremena — odvrati mu Mungor. — Mislim da bi bilo najbolje da rano ujutro krenemo prema Dakoti, Crnim planinama. Tamošnji rudnik zlata je prvi na mojem popisu.

— Rudnik zlata — ponovi Larch s prezirom. — Kako ćemo, do đavola, orobiti rudnik zlata?

— Nećemo pljačkati rudnik nego oduzeti plaće. Vjerojatno je to svota od pet—šest tisuća dolara. Kraj je mjeseca i vrijeme isplate. Približit ćemo se neprimjetno, uzeti novac i nestati u galopu. Poslije toga orobit ćemo banke, velike trgovine, kockarnice. Kao što sam rekao, načinio sam popis mjesta gdje ima mnogo gotovine. Važno je da se stalno krećemo: napadamo i bježimo. Putovat ćemo i brzo i polagano, mijenjat ćemo konje što češće tako da uvijek jašimo najbolje, a nitko nas neće moći prepoznati po njima. Kretat ćemo se prema jugu, prema meksičkoj granici. Do tamo ima oko dvije tisuće kilometara, što je dovoljno da umaknemo potjeri i ...

— Ili padnemo u zamku —

upadne Larch tresući glavom.

— Sve dok budemo dobro planirali napade, dok budemo vrlo oprezni, nitko nas neće uhvatiti. Tajna uspjeha je u brzini: napadni i bježi ne zadržavajući se u gradu.

— To dobro zvuči, ali jedno ću ti odmah reći, nikada neću dopustiti da me ponovo strpaju u zatvor. Ako vidim da je gusto, kidnut ću i ostaviti vas.

— Nisi mi izgledao kao neko tko bi ostavio partnere na cjedilu — odvrati Mungor. Bio je iznenađen jer je vjerovao da je Ollie Larch posljednji čovjek koji bi savio rep u bilo kakvim okolnostima.

— Prevario si se. Fućkam na sve, nitko me više nikada neće voditi u zatvor. Tamo sam proveo pola života i ako mi se približe s lisičinama, bježat ću.

Nakon Larchova objašnjenja zavladao je nekoliko trenutaka tišine. U salunu se gužva stišala, a žena za klavirom spremala se da zasniva.

— Ni ja ne želim da me uhvate — konačno će Mungor mirnim i odlučnim glasom. — Želim pokupiti ono što smatram da mi pripada, da mi duguju za vrijeme provedeno u armiji, za sve što sam izgubio zbog rata. U životu sam platio visoku cijenu i mislim da je došlo vrijeme da barem mali dio toga vratim natrag. I uspjeh ću, u to možeš biti siguran! U ratu sam ostao čitav, a pored mene su ljudi umirali od metaka, dijelova bombi i bajoneta. Prošao sam bez ogrebotine. To me je nečim naučilo. Sreća radi za mene i mogu umrijeti samo od starosti. U međuvremenu, ću se domoći svega do čega mogu doći i to

jedinim poznatim načinom — otimat ću. Pokušao sam i drugačije, tražio sam posao, ali nitko nije htio sa mnom niti razgovarati. Svi su zaboravili što sam za njih uradio za vrijeme rata i da mi duguju...

— Meni nitko ništa ne duguje — reče Larch nalijevajući ponovo piće. — Prošli put završio sam u zatvoru zbog nečeg što je uradio netko drugi. Proveo sam pet godina. To ništa ne mijenja na stvari, takve su mi karte bile podijeljene i ja sam spreman da ponovo počnem. Samo ovoga puta, kao što sam rekao, nitko me neće više strpati iza brave.

— A ja ću uraditi bilo što da se domognem petnaestak tisuća dolara. Vi samo recite, gospodine Mungore, gdje, kada i kako — javi se Sonny.

— Čini se da je sve dogovoreno. — Mungor je osjećao da obojica pomalo sumnjaju, ali to ga nije brinulo. Sumnja će ne-tragom nestati ako sve prođe dobro u rudniku zlata u Crnoj planini.

— Krećemo rano ujutro — nastavio je. — U međuvremenu pripremite opremu i kupite hranu, nešto što ne treba kuhati. Ponekad ćemo morati jesti u galopu. Nabavite i dobre čuture za vodu.

— Bit ću spreman i čekat ću te u konjušnici — odgovori Larch.

— Ne moram vam govoriti da držite usta zatvorena. Jedna riječ na krivom mjestu... — Mungor podiže oči prema Sonnyju — i sve nam može eksplodirati ravno u nos.

Mladić se ljutito nagne. — Prestani me podbadati. Ja posao ne miješam sa zadovolj-

stvom. Ono što pričam ženama nema nikakve veze s poslom.

— Računam na to — odvrati Mungor.

— Hoćemo li nositi maske?

— upita Larch puneći čašu iz već gotovo prazne boce.

— Kao maske možete upotrijebiti svoje rupce. Ja ću nabaviti kabanice da sakriju ostalo, vidio sam neke sive nekoliko kilometara oдавде. Najbolje da ih kupimo usput, ovdje u Virginia Cityju to bi moglo biti riskantno. Zanima li vas još nešto?

Larch odmahne glavom i pogleda Sonnyja.

— Uskoro će biti prekasno za povlačenje, dječace, i zato ako te nešto muči, reci to sada.

— Mene ništa ne muči. Svida mi se ideja da se obogatim i uživam harem u Meksiku. Jedva čekam da počnemo.

Mungor ustane — Dakle, vidjet ćemo se rano ujutro — reče i udalji se.

III

Laganim kasom kretali su se kroz tople sjene. Kad su stigli do uredskih zgrada kompanije rudnika, Mungor podigne ruku da stanu.

Polako su sjahali, privezali konje za najbliže drvo i utišavši zveket mamuza travom, krenuli polako uz zgrade. Kad su stigli do ugla Mungor se zaustavi, izvadi revolver i u tišini zakopča dugu sivu kabanicu. Pričeka da to urade Larch i Sonny, pogleda još jednom prema rudniku da bi se uvjerio da niko na dolazi, dade brzi znak svojim partnerima, odlučno pride vratima i uđe.

— Neka se nitko ne miče!

Mungorov oštar glas propirao je tišinu koja je ispunjavala

neurednu prostoriju. Dvojica koja su ušla samo nekoliko minuta prije, stajala su u kutu i razgovarala s jednim od službenika, očito glavnim knjigovodnom. Svi su se naglo uspravili. Činovnici su problijedjeli kad su iza Mungora ugledali još dvojicu.

— Ako ostanete mirni, nikome se ništa neće dogoditi — reče i požuri prema maloj prostoriji gdje je stajao sef.

Zastane, pogleda preko ramena. Sve je išlo glatko poput sata, upravo onako kako je planirao. Sonny je bio na svom mjestu, pored vrata i pazio da se netko ne pojavi na ulici. Larch je u svakoj ruci držao revolver i pokrivaio trojicu u kutu i dvojicu koji su sjedili za stolom iza pregrade gdje su slagali neke papire.

Mungor posegne za metalnom kutijom koja je stajala na jednoj od polica sefa. Znao je da u njoj drže gotovinu. Kad je otvorio kutiju, lice mu se ozari. Kutija je bila gotovo puna zelembača i srebrnjaka. Zatvori kutiju, stavi je pod ruku i krene prema izlazu.

— Nećete daleko umaći s tim — izgovori jedan od muškaraca koji su stajali u kutu.

— Nitko te ništa nije pitao! — odbrusi Larch. — Drži jezik za zubima pa ćeš možda večeras pojesti večeru.

— Do mraka će vas... odvrati čovjek.

Larch naglo krene prema njemu. Širokim pokretom zamahne rukom i revolverom koji je držao u desnoj ruci udari ga po glavi. Čovjek padne na prsni pod.

— Prokletstvo, ubio si ga —

povika jedan od onih koji su sjedili za stolom i ustane.

Mungor koji je već bio blizu vratima uperi u njega revolver.

— Smiri se — naredi mirno.

— Želiš da i tebe...

On pogleda prema Sonnyju, a mladić odmahne glavom. Nitko nije dolazio prema uredu. Pod rupcem na Mungorovim usnama ponovo se pojavi smiješak. I dalje se sve odvijalo prema planu i, što je još važnije, Larch je reagirao točno onako kao što se od njega očekivalo, udario je čovjeka po glavi, al ga nije ubio.

— Uđite svi u prostoriju gdje je sef — naredio je mašući revolverom. — Povedite i svog prijatelja, nije teško ozlijeđen.

Dvojica ustanu od stola i krenu prema stražnjoj prostoriji. Mungor ih je pažljivo gledao. Ni jedan nije nosio oružje. Dvojica u kutu sagnu se i podignu onesviještenog na noge. Samo je on bio naoružan. Larch mu pride i izvadi oružje iz korica. Položivši ga na obližnju stolicu revolveraš zauzme prijašnji položaj.

Mungor još jednom pogleda prema vratima. Sonny odvrati negativno. Ali Mungor je znao da nemaju više vremena. Uskoro će stići dostavljači i u rudniku završiti radno vrijeme. Umjesto da odu mirno, morat će nestati brzo kako bi dovoljno odmakli potjeri koja će krenuti kad otkriju zaključane ljude u prostoriji sa sefom.

I posljednji je ušao. Mungor brzo zatvori vrata, zaključa ih i baci ključ kroz prozor. Zatim dade znak Larchu i obojica krenuše prema Sonnyju.

— Još nema nikoga — prošapće mladić. — Sve se odvija

upravo onako kako si predvidio.

— Ne raduj se unaprijed — odgovori mu Larch suho dok su izlazili kroz vrata i žurili prema konjima. — Kojim ćemo putem?

Uskočivši u sedlo Mungor pokaže prema sjeveru, u pravcu koji ih je vodio pored zgrada.

Larch zavrti niječno glavom mršteći se.

— Radi kako ti kažem — odvrati Mungor oštro.

Krenuli su brzo, podbadajući konje mamuzama i ne pokušavajući prikriti tragove na putu kojim su krenuli. Kad su prošli gotovo pola kilometra Mungor naglo skrene nalijevo i počne se vraćati kroz borove gotovo u pravcu juga. Nakon četvrt sata uspori i dopusti Larchu i Sonnyju da mu se približe.

— Zaista si me već bio zabrinuo — reče revolveraš. Mislio sam da si rekao da odavde krećemo na jug.

Mungor slegne ramenima.

— Htio sam da oni zaključani u uredu čuju da smo krenuli na sjever i da u tom smjeru pošalju potjeru.

— Malo će se prošetati, a mi idemo u sasvim drugom smjeru — reče Sonny.

— To će ih zaposliti neko vrijeme — složi se Mungor i pokaže prema visokim liticama koje su se uzdizale pred njima. — Mi idemo tamo, podbodite konje!

Larch se ponovo namršti pitajući se vjerojatno je li dobro da krenu baš tim putem, ali sada nije ništa rekao. Sve se odvijalo upravo onako kako je Mungor rekao i revolveraš nije želio kvariti dobar početak.

— Ovo ovdje će biti dobro — reče Mungor nakon kratkog

vremena kad su stigli do žbunja koje se prostiralo u podnožju litica. Bio je već gotovo mrak i činilo se da mu se žuri da dovrši nešto što mu se motalo po glavi.

Sjahavši zavuče ruku u bisage i izvađi željeznu kutiju koju je uzeo u sefu, položi je na tlo i otvori. Sonny i Larch nagnuli su se i zviznuli u isti čas.

— Ijuuu, što misliš, koliko ima?

Mungor ne odgovori ništa već počne brojiti novčanice koje su bile vezane u snopove od po pet stotina dolara, a zatim srebrnjake i zlatnike.

— Četiri tisuće i pedeset dolara.

— Četiri tisuće, a bilo je lakše nego upecati ribu u tavi — oduševljeno će Sonny.

— Tako će biti svaki put odavde do Meksika, svaki put ako me budete slušali — reče Mungor dijeleći novac na tri dijela. — Zabilježio sam sva mjesta koja ćemo posjetiti, a detalje ću razraditi kad stignemo tamo. Ako znamo što hoćemo i kako da do toga dodemo, sve je lakše.

Oklijevajući Mungor podigne dva zelembača uz koja je bilo i nekoliko zlatnika i srebrenjaka i pružih ih Larchu i Sonnyju.

— Ovdje je po pet stotina dolara. Dovoljno za trošenje, a ako ne budete rasipali potrajat će i duže.

— Pet stotina — mumljao je Sonny. — Nikada u životu nisam vidio toliko novca.

Larch spusti kovanice u džep, a ostatak nastavi nježno prevrtati po rukama. Nije rekao ništa, ali Mungor je na njegovu mračnom licu mogao vidjeti reakciju koja ga je zanimala: to-

liko gotovine do koje je došao na lak i jednostavan način pobudilo je u njemu, baš kao i u Sonnyju, želju za još većim plijenom. Više neće biti problema da ih zadrži.

— Želio bih vas upozoriti da pretjeranim trošenjem ne privlačite pažnju i stvorite dojam da smo se odjednom domogli velike svote novca.

Mungor krene prema konju i iz bisaga izvadi platnenu vreću koju je još prije nabavio. Otvori je i u nju spremi ostatak novca, čvrsto stegne uzice i podigne je da bi je vidjeli njegovi partneri.

— Ovdje je početak od onih petnaest tisuća koje ćemo imati. Od sada smo u pokretu brzo i često.

— U redu, — reče Sonny veselo potrčavši prema konju. — Jedva čekam da krenemo.

I Larch kimne kako bi pokazao da se slože dok se uspinjao u sedlo. Izvukavši iz džepa kabanice bocu viskija povuče gutljaj i upita:

— Sljedeće mjesto?

— Cheyenne — odvrati Mungor povukavši i sam. — Tamošnja banka je pravo mjesto za nas.

IV

Sklupčan pored vatre, držeći šalicu vruće kave, Sonny je kroz poluotvorene oči promatrao Mungora. Jahali su prilično dugo iza ponoći prije nego su stali da prenoće i sada u cik zore spremni su da krenu prema Cheyenneu.

Iz bisaga je Mungor izvukao šalice i pocrnjeli lončić u kojem su mogli skuhati kavu. Bilo je očito da sa sobom ne nosi nikakvu odjeću i da je prostor iskoristio za hranu, nešto malo

opreme i platnenu vreću u kojoj će sakupljati novac. Mungor je rekao da će sve biti jednostavno i Sonny je sada bio siguran da on ima pravo. Prije nego su krenuli odlučili da i on provjeri svoju prtljagu i odbaci sve što mu ne treba, jer je sada bio uvjeren da Mungor zna što hoće i da ga treba slijediti u svemu.

Visoki muškarac opora lica odjednom mu je otvorio novi svijet, svijet u kojem su njegovi džepovi bili puni novca, uz obećanje da će ga biti još. Od sada, razmišljao je Sonny, ništa mu više neće biti nemoguće, moći će birati žene, i one koje su mu do sada bile nedostupne. Više se neće morati zadovoljavati onima iz druge ruke. Ne više, sada ima dovoljno gotovine da sebi priušti sve najbolje: lijepa odjela, dobre čizme, najbolji viski, iako on baš nije uživao u piću, dobro sedlo i izvrsne konje.

Cijelog je života bio prljav i siromašan, i sada će to sve nadoknaditi. Sada, ili bar stignu u Meksiko i kad će se moći zabavljati do mile volje.

Do tada držat će se Mungorovih pravila. Činit će sve što on bude od njega tražio, odricat će se i žena ako bude potrebno. Mungor je ponekad čudan, ali mu se on nikad neće suprotstaviti.

Mungor zna sve odgovore, slušati ga i slijediti ga značilo je napuniti džepove gotovinom, a to je najvažnije.

Mungor je rekao da će, kad stignu do meksičke granice, biti bogatiji nego što je ikada i sanjao, i ako nastave sakupljati zelembače, zlatnike i srebrenja-

ke ovako kako im je krenulo četiri tisuće dolara u petnaest minuta, to i neće tako dugo potrajati.

Larch je odsutno buljio u vatru. Razmišljao je o Mungoru.

Očito je da je bio školovan, da je bio u armiji i da je svojevremeno bio ugledan građanin. Što ga je navelo na ovakav način života? Što ga je odvelo s druge strane zakona i to u tolikoj mjeri da će ako sve bude kako je naumio, svi službenici zakona s desne strane Missourija tragati za njim.

To je bilo u vezi s vremenom koje je proveo u armiji, i sam im je to rekao. Ma što to bilo, očito da ga je potpuno izmijenilo i stvorilo od njega otpadnika. Ali, dodavola, u tome nema ničeg posebnog. U svakom čovjeku postoji nešto, duboko zapretano, što ga neprestano kopka i tu i tamo izbije na površinu da bi nastao pakao za tog čovjeka i za sve oko njega.

Larch pomisli da nikada neće potpuno razumjeti Mungora. On nije bio čovjek koji bi govorio o sebi i postojale su sve šanse da će otići u grob, da nikome ne kaže što krije u sebi. Ollie Larch je poznao takvu vrstu ljudi. I sam je u dubini duše krio neke stvari koje će tamo zauvijek i ostati, koje se nikoga osim njega ne tiču. Vjerojatno je Mungor isti takav.

Usprkos tome Mungor je osoba uz koju treba ostati. On točno zna što hoće i kamo ide, a to je jedino važno. On gleda pred sebe, ima razloga da ostane živ u svijetu u kojem je umiranje vrlo jednostavno, pa je Larch

bio zadovoljan što ga je Mungor izabrao za partnera.

Novac je dobrodošao, naravno, ali nije sve u tome. Mungor mu je dao smisao života, nešto o čemu može razmišljati, nešto što će iz njegove glave odagnati misli koje su se rojile poput crnih sjena. Osim toga sada je imao nekakvu budućnost o kojoj je mogao razmišljati, ako ga je budućnost uopće zanimala.

Ono što mu se svidalo bio je način života koji su vodili i držat će se Mungora sve dok to bude moguće. Predosjećao je da Mungor neće odustati sve dok ne ostvari namjere, dok ne pređe meksičku granicu s gomilom novca.

Larch je bio za to, ali ako putem Mungor počne odustajati od onog što je obećao, on će se pokupiti i nastaviti dalje sam. Ollie Larch je odavno naučio da s ljudima treba biti oprezan.

U međuvremenu će sreću koja mu se odjednom našla na putu iskoristiti na najbolji mogući način. Bio bi budala da to ne uradi. Ali neće joj se potpuno prepustiti, sreća ima lošu naviku da ga ostavlja na cjedilu u trenutku kad se čini da je sve u najboljem redu, a to bi se moglo ponoviti i ovom prilikom. Larch posegne za bocom i potegne dobar gutljaj. Ako stvari krenu loše, bit će spreman.

A dječak? To se odnosilo i na njega. Larch ga je uzeo pod svoje okrilje sve od onog događaja u Missouriju, ali od kad su opljačkali rudnik zlata i kad je vidio Mungora jedinog među njima koji je ostao potpuno miran i sabran, dječak se u potpunosti priklonio njemu.

Nije važno. Njemu je dobro i

ovako, može slobodnije iskoristiti vrijeme za sebe. Larchove misli su za trenutak zaostale i on ponovo posegne za pićem, a obrve mu se načas namršte. Sine mu da bi možda bilo dobro da dječaka, kojem žene mogu zavrtjeti glavom, drži na oku. On je bio dio Mungarova plana, rekao je da su trojica potrebna da bi sve išlo glatko, i zato će, zbog vlastite sigurnosti, da bi Mungoru omogućio da dobro radi, držati dječaka na oku.

No postoji nešto što Mungor ne zna najbolje: gdje i kada treba upotrijebiti revolver. Larch neće stajati mirno i dopustiti nekom bankarskom činovničiču da puca u njega. Upotrijebit će svoj kalibar 45 kad mu se činili da je to potrebno. Ako se to Mungoru ne sviđa nek' se nosi dođavola.

Mungor je pokupio prazne šalice i lončić u kojem je skuhaio kavu i vratio ih zajedno s ostacima hrane u bisage. Još jednom pogleda prema sjeveru. Nigdje ni traga potjeri i on pomisli da su uspješno zameli trag. Vrativši se pogleda Larcha i Sonnyja. Doručak nije bio bog zna kakav ali bolji nisu ni očekivali. On im je još prije rekao da će biti tako.

Ni jedan nije prigovarao, čak niti spomenuo ništa u vezi s doručkom i to je bilo dobro. Sada ih je pridobio. Lakoća s kojom su opljačkali rudnik djelovala je točno onako kako je planirao. Pohlepa je uvijek bila najbolje oružje uvjeravanja, a on je to znao iskoristiti.

Zelembači i zlato bili su investicija u budućnost. Oni su u njima pobudili želju za još više

novca. Vjerojatno ni jedan od njih nikada prije nije imao toliko novca.

Nikada se više neće zadovoljiti sa svotom koja se dobiva za obične poslove. Od sada će razmišljati samo o stotinama, čak tisućama dolara i o obećanoj zemlji s onu stranu Rio Grande.

Ipak je Mungor sumnjao da će im se taj san ikada ostvariti. Zakon vjerojatnosti pobrinut će se za to, jedan, a najvjerojatnije obojica bit će mrtvi prije nego stignu do granice. Mungor na to nije računao, ali ga je ta misao ipak mučila, u podsvijesti se nadao da će dvojica poginuti i da će sav plijen pripasti njemu.

Misli su mu postale tamne i gorke kad su stigle do njegove bivše žene. Poželi da Darsie, prokleta bila, zna kakva ga budućnost čeka.

Vjerojatno će sakupiti pedeset tisuća dolara, sve ovisi o sreći i količini novca na koju naiđu u kockarnicama i bankama koje je planirao orobiti.

U mislima Davea Mungora nije bilo mjesta sumnji da je posrijedi sudbina. Sonny i Larch su drugo, oni će vjerojatno sami skriviti svoju smrt. Ali on ne! Njega u životu prati sreća, to se pokazalo u ratu.

V

U Cheyenne su stigli jednog poslijepodneva neposredno prije mraka. Dok su jahali niz ulicu, Mungor skrene pažnju partnerima na banku. Bila je to uska jednokatnica na uglu, sada već zatvorena.

— Doći ćemo ujutro, čim se otvori — reče. — Vjerojatno još neće biti nikoga uokolo.

Sonny reče požudno gledajući prema vratima s ornamentima

ma u kojoj je bio salun: — Naravno, kako god ti kažeš.

No, Larchove misli bile su tako odsutne.

— Zašto čekamo jutro? Bilo bi bolje da upadnemo noću, dignemo sef u zrak i...

— Znaš li postaviti eksploziv? prekine ga Mungor.

— Ne znam. Nikad nisam radio ništa slično, ali ti si bio u ratu, pretpostavljam da ti znaš.

— To nije bio moj posao. U svakom slučaju to nije dobra zamisao. Predugo traje, a eksplozija može probuditi grad. Male su mogućnosti da umaknemo na vrijeme.

Larch otpije gutljaj viskija. — Vjerojatno imaš pravo, ali i prepad u po bijela dana može biti riskantan, zar ne?

— Ne suviše. I ja bih radije kasnije, malo prije zatvaranja kad su ulice prazne, jer većina ljudi sjedi kod kuće i večera, ali ni rano ujutro nije loše. Malo će ih biti vani i mi ćemo mirno ući, poslužiti se i otići. Prije nego uključe alarm, bit ćemo već dobrano na putu prema Denveru.

— Denver je naš sljedeći cilj? — upita Larch glasno.

— Treći na popisu — odvrati Mungor. — Oko dvije stotine kilometara odavde, a banka koju imam na umu bit će prava poslastica.

— Hoćemo li odsjesti u Silver Sageu? — povika Sonny približavajući se salunu.

— Cini se da je mjesto zabavno.

— Najbolje u gradu — odvrati Mungor. — Pridi otraga, tamo je staja. Treba se pobrinuti za umorne konje.

Sonny se obrati Larchu: — Možeš li se pobrinuti o mojoj

kobili. Žuri mi se da uđem...

— Ne mogu, moram se brinuti o svom vlastitom konju — odvrati Larch resko.

Mladić pogleda prema Mungoru a ovaj odmahne glavom.

— Pobrini se za životinju. Ako sutra nešto krivo krène i tvoj konj ne izdrži, s tobom je gotovo, jer se Larch i ja nećemo zaustavljati da ti pomognemo.

Revolveraš promrmlja nešto sebi u bradu poput odobravanja i ponovo popije gutljaj pića. Ulica je već bila osvijetljena svjetlima koja su dopirala iz izloga. Nitko nije obraćao pažnju na tri jahača.

— Mogao bih to uraditi i kasnije — reče Sonny uvjerljivo.

— Možda i bi, kako hoćeš, ali bolje da odmah utuviš u glavu da je konj važniji od bilo koje žene...

— Znam to i sam — odvrati Sonny nestrpljivo kad su stigli pred staju. — Ne moraš mi to stalno ponavljati.

Mungorove mutne sive oči zastaviše se na dječaku. Sjedeći mirno u sedlu duboko udahne:

— I neću — reče konačno. — Nikad više.

Na Sonnyjevu licu pojavi se osmijeh: — Nisam tako mislio — reče ispričavajući se. — Ali, prošlo je proketo mnogo vremena od kad...

Zašutio je dok je Mungor sjahao i poveo konja u staju. Odněkud se pojavi stariji čovjek koji naprije kimne Mungoru, a zatim Larchu i Sonnyju.

— Što vam je potrebno, gospodo?

— Sve — odvrati Sonny žurno. — Želim da mog konja istimarite i nahranite. Dobro ću platiti. Tko to može učiniti?

— Ja — odvrati čovjek. — Dollar za četkanje, još jedan za sijeno i zob i pedeset centi za noćenje.

— Ne zanima me koliko stoji, samo da se uradi — zavukavši ruku u džep i spustivši novac u muškarčevu ruku Sonny pojuri prema vratima. — Navratit ću kasnije da vidim je li sve u redu.

Konjušar je neko vrijeme gledao za njim o onda se obrati Mungoru i Larchu.

— Njemu se stvarno žuri. Viski ili žene?

— Žene — odvrati Larch suho.

— Unutra ih ima dosta i samo čekaju nekog poput njega. Ima i nekoliko zaista zgodnih. S vašim konjima isto?

— Isto — reče Mungor. — Samo ću ja svojega sam istimariti. Moram ga dobro pregledati.

— Uzmite onu predgradu otraga, a vi, gospodine, možete u onu do nje. Odakle dolazite?

— Iz smjera Wichite — odvrati Mungor uljudno.

— Prilično ste prevalili — reče konjušar i povede Sonnyjeva konja prema slobodnoj predgradi.

Mungor i Larch bavili su se svojim konjima oko sat vremena. Očetkali ih tvrdim četkama, pregledali kopita i provjerili jesu li potkove dobro pričvršćene. Kad su to uradili i uvjerali se da su obje životinje dobile dovoljno vode i hrane, prebacili su bise preko ramena i kroz mrak krenuli prema stražnjim vratima saluna.

Iako je još bilo rano, unutra je bilo prilično živo. Bila je to prostrana, gotovo četvrtasta prostorija čiji su zidovi bili ukrašeni brojnim kalendarima

proizvođača alkohola i reklama. S jedne je strane bio bar, a nasuprot njemu balkon na prvom katu. Stolovi za kockanje i klavir zatvarali su manji prostor za ples.

Prišavši baru Mungor i Larch naruče viski. Kad su popili, Mungor plati za obojicu i okreće se prema zadimljenoj i prepunoj prostoriji tražeći pogledom Sonnyja.

Nigdje ga nije bilo. Mungor pogleda prema balkonu. Tamo su vjerojatno sobe za iznajmljivanje i nema sumnje da je i Sonny tamo negdje. Cuo je kako Larch naručuje drugo piće i pruži i on svoju čašu barmenu.

Gdje bi se ovdje moglo jesti? — upita.

Čovjek s keceljom pokaže prstom prema vratima i dnu saluna: — Tamo neka žena drži restoran.

— Hvala. Treba mi soba za prenoćište.

— Naravno, gore na katu. Jeste li vi s onim mladim kaubojem koji kaže da se zove Sonny. Malo prije je došao.

Mungor potvrdi.

— On vas očekuje u sobi broj pet. Kaže da ima za vas lijepo iznenađenje.

Mungor pogleda Larcha: — Nagadam o kakvu je iznenađenju riječ: Žene.

Revolveraš iskapi piće i naruči drugo. — Kladim se... Imaš li nešto protiv?

Mungor slegne ramenima.

— Ništa, samo za žene mi više ne preostaje mnogo vremena. Imao sam jednom jednu. Činilo mi se da je najljepša na svijetu. Vjerojatno je i bila.

Larch je gledao viski u čaši.

— Što je bilo s njom, je li umrla?

Mungorova se ramena ukrućuje.

— Nije umrla. Pobjegla je s drugim dok sam ja bio u ratu, ali ako je ikada sretnem, ubit ću je. Uništila mi je život.

Larch je još neko vrijeme pažljivo promatrao čvrstu figuru visokog muškarca pred sobom, a zatim popije piće, baci novčić na šank i okrene se.

— Da vidimo što nam je priredio onaj ludi dječak. Pretpostavljam da nam malo zabave neće štetiti.

Mungor u tišini pođe za njim prema uskom stepeništu koje je vodilo na kat. Tamo zastane pokušavajući kroz slabo svjetlo uočiti pravu sobu. Broj pet bio je na polovici lijevog hodnika. Stigavši do sobe, obojica zastanu. Iznutra je dopirao zveket čaša, nerazumljiv razgovor i s vremenom na vrijeme smijeh. Mungor pokuca na vrata i otvori ih. Dočekali su ga Sonnyjevi povici i zrak zasićen mirisom parfema. Mladić je sjedio na rubu kreveta, u jednoj je ruci držao čašu a drugom zagrljio lijepu tamnokosu djevojku u žutoj haljini. Na stolicama su sjedile još dvije žene, mlade i lijepe.

— Koji vas je đavo toliko zadržao? — upita Sonny smijući se. — Sjedimo ovdje i čekamo već satima.

— Nisam znao... — započne Mungor.

— Nisi očekivao iznenađenje! Uzeo sam tri sobe, ovu i dvije pored nje. Naravno, uz svaku sobu je i dama. Mislim da smo zaslužili nakon...

Mungorove se zjenice suziše, a Larch prekune u sebi. Sonny

visoko podiže čašu i zamahne njome prolijevajući usput piće.

— Nakon teškog posla u Kansasu, goneći one proklete krave, to treba proslaviti.

Crte na Mungorovu licu se smekšale. Sonny je ipak pazio što govori.

— Dobra ideja — reče pogledavši Larcha.

Revolveraš se zapiljio u jednu od žena, plavušu s madežom na obrazu i u kratkoj haljini koja je otkrivala njene lijepe noge.

— Lijepa je — reče Larch tiho i korakne prema plavojki, uhvati je za ruku i podigne na noge. — Djevojčice, krenimo.

Plavuša se nasmije i požuri da bi dostigla Larcha koji je već bio pokraj vrata.

— Čini se da moram otići — dovikne mašući svojim prijateljicama.

Mungor obrati pažnju na treću ženu.

— Mislim da smo preostali još nas dvoje — reče joj. — Ja sam Dave.

Tamnokosa, plavooka djevojka se nasmiješi.

— Čini se, da je tako. Ja sam Florinca. Što želiš najprije?

Mungor se počese po bradi.

— Oprati se i presvući, a zatim nešto pojesti. Noć je tek počela.

— Naravno. Podimo najprije u moju sobu. U njoj je kada, mogu zagrijati vodu.

Osmijeh na Mungorovu licu zamijenjen uobičajenu ozbiljnost:

— Pokaži put. Tvoj sam.

VI

— Hoćemo li staviti kabаницe? — upita Larch dok su se kretali prema prolazu koji je banku dijelio od ostalih zgrada.

Mungor odmahne glavom:

— To bi moglo privući pažnju. Ovoga puta navucite samo rubac i to kad uđemo.

Oklijevao je gledajući Sonnyja. Pretpostavljao je da je mlađić ostao budan cijelu noć.

— Jesi li siguran da možeš krenuti s nama?

Sonny se namršti.

— Jesam! Samo ti vodi, ja ću biti odmah iza tebe za zvoncem. Noć sa ženom za mene je najbolje osvježanje.

Mungor kimne, pričekava da Larch priveže konje za ogradu na dnu prolaza i tada, krenuvši prema uglu zgrade u kojoj je bila banka, baci još jedan pogled niz ulicu. U blizini nije bilo nikoga, ali nešto dalje vidio je nekoliko pješaka.

— Jesu li već otvorili? — upita Larch izvukavši revolver.

— Jesu — odvrati Mungor. — Ući ćemo i izaći zajedno, hodaćući. Ne smijemo trčati bez obzira što se dogodilo. Stavite rupce na ulazu u banku, ali ih maknite kad izađemo, osim u slučaju da upadnemo u nevolju.

— U blizini nema nikoga tko bi nas mogao omesti — reče Sonny.

Mungor opipa unutrašnje džepove kožnate jakne kako bi se uvjerio da je konopac koji je nabavio još tamo. Zatim hodaćući između Sonnyja i Larcha izađe iz prolaza i odlučno krene prema ulazu. Na kraju ulice gdje su počinjala polja ptice su veselo pjevale, a negdje u blizini zalajao je pas.

— Unutra su dvojica, barem je tako bilo kad sam pregledao mjesto — reče. — Vlasnik i još jedan.

— Čini se da je banka mala — promrmlja Larch. — Vjero-

jatno nema mnogo gotovine.

— Možda, ali na većim mjestima je i veći rizik, više ljudi, najmanje šest — sedam, a i stranke su brojnije.

— Zacijelo imaš pravo — reče revolveraš pogledavši prema udaljenom kraju ulice odakle je prema njima dolazio čovjek u dvopregu.

I Mungor ga je vidio. Uspori korak tako da ne bi prebrzo stigli do banke. Čovjek se približavao truckajući se u sjedalu. Na raskršću skrene. Larch sočno opsuje s olakšanjem.

— Bilo bi u redu i da je prošao pored nas. Mi samo tražimo restoran da bismo nešto pojeli. Nema razloga za paniku.

Stigli su do banke. Vrata su bila otvorena. Mungor naglo uđe, a Larch i Sonny za njim. Posljednji je ostao na vratima na uobičajenom mjestu odakle je mogao paziti na ulicu.

Navukavši rubac, Mungor žurno krene naprijed. Kao što je rekao, unutra su bila dvojica. Jedan je stajao iza ograde, drugi sjedio za stolom. Obojica su polako ustala i podigla ruke kad su ugledali Mungora i Larcha s uperenim revolverima.

— Budite mirni, pa vam se ništa neće dogoditi — reče Mungor prošavši pored čovjeka za stolom i pride sefu koji je stajao uza zid. Obrati se činovniku: — Stani tamo pored svog šefa — naredi mu. Dok je čovjek žurio da izvrši naređenje, počne sakupljati svežnjeve novčanica koji su bili uredno složeni u jednom od pretinaca teškog željeznog sefa. Nigdje nije bilo nikakve vreće i morao ih je trpati u košulju.

Kad je bio gotov, ogleda se

oko sebe. Negdje bi još morali biti zlatnici. Mungor pođe prema željeznoj blagajni koja je stajala na činovnikovu stolu. Utrpa zlatnike u džep kaputa, ne obraćajući pažnju na srebro.

Odjednom začuje oštar hitac malokalibarskog revolvera. Ugleda Larcha kako se nagnuo na jednu stranu dok je vlasnik banke, koji je stajao u blizini, panično nastojao otvoriti ladicu kako bi se dočepao većeg revolvera.

Mungor prokune i pojuri prema njemu. Larch je bio brži. Podignuta ruka s oružjem naglo se spusti na bankarevu glavu i ovaj se sruši na pod.

Mungor izvuče konopce iz džepa i pogleda Sonnyja. Iako je hitac bio iz malokalibarskog revolvera, ipak 'se mogao čuti.

— Na vidiku nema nikoga — reče mladić.

Mungor naglo svine ruke činovniku, sveže ih na ledima i rupcem koji je pronašao u njegovom džepu začepi mu usta. Zatim pokaže prema bankaru.

Larch, kojemu je krv tekla niz lijevi rukav, prevrne bankara i sveže mu ruke. Mungor priskoči i ugura mu rupčić u usta. Ustavši pogleda revolveraša.

— Jesi li teško ranjen?

— Krvarim, ali nije ništa više od ogrebotine. Jesmo li gotovi?

— Skoro — reče Mungor i pokaže na prostor u dnu sobe koji je očito služio kao spremište. — Ugurajmo ih tamo i zatvorimo vrata. Tako neće moći još neko vrijeme privući ničiju pažnju.

Gurnuvši činovnika prema prolazu, Mungor uhvati onesviještenog bankara za jednu, a Larch za drugu nogu. Ostavili su ga na podu male prostorije,

a uz njega zaplašenog činovnika. Već sljedećeg trenutka, pošto su zaključali vrata, bili su u uskom prolazu pored banke i brzim ali mirnim korakom išli prema mjestu gdje su bili vezani konji. Nakon pola sata jahanja prema sjeveru, bili su već poprilično odmakli od grada. Nakon pet kilometara skrenuli su i uskoro se našli na cesti za Denver.

Jašući laganim kasom, rame uz rame, Mungor pažljivo pogleda Larcha. Revolveraš je gledao ravno pred sebe stisnutih zubi i poluzatvorenih očiju. Mungor opazi da mu svaki pokret izaziva bol.

— Čim budemo na određenoj udaljenosti, stat ćemo — reče.

— Bilo bi dobro da viskijem ispereš ranu. Vjerojatno nećemo do liječnika prije nego stigremo u Denver.

— Prokleta mala budala — reče Larch bijesno pljunuvši na prašni put. — Nije mi palo ni na pamet da bi mogao izigravati heroja... Što misliš, koliko imamo gotovine?

— Nisam imao vremena brojiti — odvrati Mungor. — Prebrojit ću kad stanemo da bi se konji odmorili i da ti previjem ruku.

— Do vruga, bit će sve u redu. Teže bih se ozlijedio da sam pao sa sedla.

— Nema sumnje, ali moraš dezinficirati ranu.

Larch je ravnodušno buljio pred sebe. Pokaže glavom prema drveću s desne strane.

— Ovo bi moglo biti dobro mjesto. Čini se da ima i vode.

Mungor se složi i tri jahača skrenu sa ceste prema zelenoj oazi. U dubini je bilo malo bi-

stro jezero nastalo od proljetnih kiša i oni sjahaše pored nje-ga.

Sonny povede konje do obližnjeg travnjaka, a Mungor se prihvati posla oko Larchove ru-ke. Najprije je rukav namočio vodom kako bi ga odlijepio od rane.

Kad je to obavio, pažljivo is-pere i ranu i zatim, dok je revol-veraš glasno psovao, izlije na nju prilično viskija iz Larchove boce. Pruži bocu i Larchu.

— Pretpostavljam da ti malo ovoga neće škoditi ni iznutra. Popij nekoliko gutljaja pa ćemo krenuti. Što prije stignemo do liječnika, to bolje za tebe.

Larch nešto promrmlja, pri-sloni bocu na usta i potegne ne-koliko gutljaja. Sonny je drije-mao na proljetnoj travi. Nalakti se i pogleda prema Mungoru.

— Hoćeš li prebrojiti novac?

— Da, ali bi bilo bolje da naj-prije porazgovaramo o ovome što se dogodilo. Bili smo nepažljivi, pa tako je jedan od nas ranjen. Da je imao revolver s više metaka, mogli smo svi biti mrtvi. Sljedeći put moramo pripa-ziti da netko od službenika ban-ke nema oružje pri ruci.

— Amen — promrmlja Sonny.

Larch samo slegne rameni-ma i usmjeri pažnju na snopove novčanica koje je Mungor po-čeo vaditi iz košulje i slagati na travu. Kad je izbrojio zelemba-će, istrese i zlatnike.

— Nešto više od tri tisuće — reče i dok je Sonny zviždao u znak odobravanja, pokupi no-vac i krene prema bisagama u kojima je bila platnena vreća. — Sve zajedno, ne brojeći ono što imamo u džepovima, iznosi

oko pet tisuća i pet stotina do-lara.

Na Larchovim ustima pojavi se osmijeh.

To uopće nije loše. Svida mi se ovakav način zarade.

— I meni — reče Sonny. — Naglo se obogaćujemo. Hoće-mo li opljačkati i banku u De-nveru kad Larch ozdravi?

— Naravno — reče Mungor. — Ta bi nam trebala donijeti priličnu svotu, ali najprije mo-ramo Larcha odvesti k liječni-ku. Jednoruki revolveraš nije nam od velike koristi... Kreni-mo!

VII

Bilo je rano poslijepodne kad su stigli nadomak glavnog gra-da Kolorada. Na Larchovu licu sve se više ocrtavala bol kad su ujahali u široku glavnu ulicu. Sonny se prošle noći naspavao. Bio je izvrsno raspoložen i ra-dovao se novom pothvatu.

— Misliš li da ćemo u ovoj banci naći isto toliko koliko i u onoj u Cheyenneu? — upita.

Mungor se bio zagledao u že-nu naslonjenu na obližnju ogradu s istočne strane ulice.

— Trebalo bi biti i više... Na-stavite jahati, ja ću se kod one žene raspitati gdje možemo na-ći liječnika.

On skrene i odjaše do ruba dvorišta u kojem je stajala žena. Sjahavši, Mungor skine šešir i pride još nekoliko koraka.

— Gospodo, jedan od mojih prijatelja je ozlijeđen. Ima li li-ječnika u blizini?

Žena se nagne, odmakne ko-su s očiju i pažljivo ga pogleda.

— Trebao bi biti — konačno će, pokazujući niz ulicu. — Oko kilometar odavde. Zove se Gil-more.

— Vrlo sam vam zahvalan — reče Mungor, stavi šešir na glavu i okrene se.

— O kakvoj je nezgodi riječ?

— povika žena za njim.

Mungor brzo razmisli. Bolje da ne spominje ranu od revolvera.

— Pao je s konja — reče i uspevši se u sedlo požuri da bi stigao partnere.

— Doktor živi dolje. Zove se Gilmore, pazite na tablu.

Uskoro su stigli do kuće u kojoj je radio i stanovao liječnik. Mungor prebaci svoje bisage preko ramena i obrati se Sonnyju.

— Odvedi konje malo dalje. Stranci često privlače pažnju predstavnika zakona. Razgledaj mjesto, ja ću s Larchom ući, a ti se vrati kad razgledaš.

Nije čekao Sonnyjev odgovor već nekoliko koraka ispred Larcha krene prema ordinaciji na kojoj je pisalo: »Izvolite«.

Čekaonica je bila mala s pet-šest stolica i stolom. Kad su ušli, nije bilo nikoga, ali na zvuk zvana koje je bilo pričvršćeno na vrhu vrata i zazvonilo kad su ušli, pojavi se lijepa mlada djevojka s bijelom kecljnom preko šarene haljine.

— Izvolite — reče smiješeći se. — Što mogu uraditi za vas?

Mungor skine šešir i reče:

— Gospodice, mi bismo trebali liječnika. Moj prijatelj je ozlijeđen.

Djevojčino lice se namršti. Zastala je, a zatim se okrene prema sobi iz koje je izašla. U tom se trenutku na vratima pojavi muškarac srednjih godina i ozbiljna lica.

— Tko je to, Jenny?

— Neki ljudi te trebaju, tata. Jedan je ozlijeđen, ali ja...

Liječnik je imao urednu bradu i pažljivo podšišane brkove. Doimao se vrlo otmjeno. Pokretom ruke ušutka djevojku. Strogo pogleda Larcha i odmahne glavom.

— Rana od metka? Ja ne liječim odmetnike.

Mungorov hladni smiješak nije odavao najbolje raspoloženje.

— Zašto mislite da smo odmetnici?

— Ne treba mnogo razmišljati da se to shvati — odvrati Gilmore.

— Ipak ćete ga liječiti — reče Mungor i izvadi revolver. Prihvatite se posla, doktore? Ne bih vam želio činiti neugodnosti.

Gilmore krene natraške vodeći Larcha u ambulantu. Sljedećeg trenutka otvore se vrata i uđe Sonny.

— Nema nikoga uokolo — reče očiju prikovanih za Jenny. — Dobar dan, gospodice. Nikada do sada nisam vidio tako lijepu bolničarku kao što ste vi.

Jenny se nehotice nasmiješi i okrene.

Gilmore posjedne Larcha u stolicu pored metalnog stola i obrati se djevojci:

— Treba mi vrele vode, a zatim podi do Quintsovih i...

— Ona ne ide nikamo, barem neko vrijeme — odbrusi Mungor i obrati se Sonnyju: — Budi uz nju i pazi da se ne udaljava.

— Vrlo rado — odvrati Sonny zadovoljno i uhvati djevojku za ruku. — Dodi, djevojčice, idemo po tu toplu vodu koja treba tvom tati.

Trenutak je Jenny pružala ot-

por, a zatim ga, kao da ne može odoljeti njegovu šarmu, povede u susjednu prostoriju.

Mungor je svu svoju pažnju obratio liječniku koji je nezadovoljno se mršteći pregledavao Larchovu ranu:

— Ponovo vas pitam, doktore, zašto mislite da smo odmetnici?

— Odgovarate opisu koji je prije tri dana šerif dobio iz Cheyennea o trojici razbojnika koji su opljačkali banku. Jedan je nosio stari vojnički šešir, drugi je vrlo mlad, još dječak, a treći je ranjen u ruku.

Mungor obriše znoj s lica. U maloj prostoriji bilo je nesnošno vruće. Nije očekivao da se glas širi tako brzo, a ako su saznali ovi u Denveru, vjerojatno su upozoreni i ostali u ovom kraju.

Vrata se otvoriše i uđu djevojka i Sonny noseći posudu s vrelom vodom. Ona mu pokaže gdje da izlije vodu i otvori ormarić u kojem su stajali zavoji i lijekovi. Gilmore napravi smotuljak od gaze i počme čistiti Larchovu ranu mrmljajući usput nešto da je rana opržena.

— Morao sam je nečim dezinficirati — objasni Mungor odsutno. — Upotrijebio sam viski.

Liječnik ne reče ništa nego nastavi s poslom. Sonny i dalje zaokupljen djevojkom reče: — Ovdje nema dovoljno mjesta za sve. Zašto ti i ja ne bismo sjeli u kuhinju i malo popričali?

Djevojka je trenutak oklijevala pogledavajući oca koji je prečuo Sonnyjev prijedlog. Naglo se diže i sa Sonnyjem izađe kroz vrata i zatvori ih za sobom.

Larch pogleda Mungora i neprimijetno namigne. Nema sumnje, Sonny će zaokupiti djevojkinu pažnju sve dok bude trebalo.

Ali Mungor nije razmišljao o Sonnyju, po glavi su mu se motale ozbiljnije misli. Vijest se proširila i predstavnici zakona bit će oprezni. Kao prvo, morat će izmijeniti izgled, što neće biti teško. Bilo je pogrešno što nisu navukli kabanice u Cheyenneu, ali njemu se činilo da bi to moglo privući pažnju a to bi im više štetilo nego koristilo. Prevario se i od sada će ih stavljati na sebe ali bi bilo dobro da promijene i ostalo, osobito šešire.

Začuo je Larcha kako glasno psuje i krajičkom oka opazi da se ovaj trza. Gilmore je na ranu izlio antiseptik i upravo se spremao da je nečim premaže i zaveže.

Mungor pride prozoru i pogleda napolje. Nisu bili daleko od središta grada i bilo bi glupo ne ostvariti plan i opljačkati banku. Treba jednostavno pričekati da se smrači i krenuti u pravo vrijeme.

— Malo će vas boljeti — začuje Gilmoreov glas — ali će za nekoliko dana biti u redu.

— Veselim se tome — reče Larch s olakšanjem u glasu. — Koliko sam dužan?

— Ništa — odvrati Gilmore perući ruke. — Nemojte nikome reći da sam vas ja liječio.

Larch ostavi dva srebrna dolara na stolu: — Svejedno ću vam platiti, doktore. Od ovakvih kao što ste vi ne primam usluge.

Liječnik podigne glavu. — Ne želim primiti taj novac i zahtije-

vam da odmah odete iz moje kuće.

— To je nemoguće, doktore — reče Mungor. — Još nekoliko sati bit ćemo vaši gosti, pa možete mirno zaključati ulazna vrata. Otići ćemo kad padne mrak.

VIII

— Krenimo! — reče Mungor tiho i izašavši iz pokrajnje ulice krene prema ulazu u banku. Sonny i Larch odjeveni u sive kabanice kao i on, krenuše za njim.

Pričekali su do pet sati, kad se banka zatvara. To vrijeme Mungor je planirao još dok je promatrao banku prvi put. Nisu se plašili da će Gilmere ili njegova kći nekoga obavijestiti, oboje su ostavili dobro zavezane u jednoj od liječnikovih soba.

Nije bilo načina da saznaju ima li u zgradi ljudi. To je bio rizik s kojim su računali, ali Mungor se prilikom prethodnog promatranja uvjerio da u to vrijeme obično u banci, kao i na ulici, neme mnogo ljudi.

Priljubljeni jedan uz drugoga, s rupcima na licu, ušli su u mračnu prostoriju i zaustavili se. Na jednom od šaltera stajao je jedan čovjek i nešto radio. Osim njega u prostoriji su bila još dvojica činovnika koji su sjedili za stolovima i žena koja je na policama iza njih sređivala neke papire.

Nije bilo potrebno da Mungor bilo što kaže. Njihovi upereni revolveri, kabanice i maske odavali su njihovu nakanu. Bankovni činovnici i njihova usamljena mušterija podigli su ruke.

— Zatvori vrata! — obrati se

Mungor Sonnyju, pride ogradi koja je poslovni prostor dijelila od ostalog, preskoči je i krene prema otvorenom sefu u dnu prostorije. — Drži ih na oku! — dobaci Larchu.

Revolveraš snažnih ramena promrmlja nešto nerazumljivo ispod rupca i približi se kako bi ih sve bolje vidio.

— Ne pokušavajte ništa! — reče prijetećim glasom. — Inače ću vas pobiti kao muhe.

Mungor je čuo njegove riječi i prestao trenutak sakupljati novac da bi se okrenuo i pogledao što je izazvalo to upozorenje. Nitko se nije micao. On shvati da Larch želi biti siguran da nikome od prisutnih neće ništa pasti na pamet. Iskustvo s bankarom u Cheyenneu učinilo ga je malo napetim, što je bilo i razumljivo.

Ulov će biti dobar, shvatio je Mungor dok je u platnenu vreću koju je našao u sefu stavljao posljednje papirnate novčanice. Nekoliko tisuća. Okrene se i kratko pogleda prema Sonnyju. Mladić kimne, što je bio dogovoreni signal da je sve u redu. Mungor žurno krene prema stolu jednog od činovnika i sakupi priličnu količinu zelembača i nekoliko zlatnika. Za drugim stolom nije bilo tako mnogo, jer je činovnik vjerojatno uoči zatvaranja većinu novca već spremio u sef.

Stegnuvši uzice na vreći, Mungor je stavi ispod kabanice koju je bio namjerno ostavio otkopčanom i ponovo izvukavši revolver pridruži se Larchu. Kao i u uredu rudnika zlata, sef je bio u posebnoj prostoriji. Ova je, opazi Mungor, imala naročito debele zidove i tešku bravu

kako bi novac bio sigurniji.

— Svi unutra — naredi mašući revolverom.

Svi osim onog posjetioca krenu prema mjestu koje im je pokazivao Mungor. Pogled mu je bio pun divljeg bijesa.

— Ja neću ući tamo — povika i potrči prema vratima.

Dočeka ga Sonnyjev revolver. Pucanj ispuni prostoriju muklom tutnjavom. Čovjek se trzne i sruši na pod.

Mungor opsova i pogleda Sonnyja kroz dim iz revólvera koji se širio pred njim. Brzo priđe onome na podu.

— Mrtav — prošapta i ustajući ponovo usmjeri pažnju na mladića. — Što ti je bilo, dodavola. — Ne čekajući odgovor krene prema Larchu. — Bolje da se izgubimo odavde što prije. Pucanj se sigurno čuo.

Larch je već ugurao ostale u prostoriju sa sefom. Mungor zatvori teška vrata i zaključa ih.

— Vidiš li ikoga? — upita Sonnyja.

Mladić očima pročešlja obje strane ulice.

— Ne, nikoga.

Mungor se kiselo nasmije i reče:

— Za sada imamo sreće. — Odvuci nekamo mrtvaca tako da ga ne bi netko vidio izvana. Morali bismo prilično odmaći prije nego ovo otkriju.

Larch bez riječi priđe mrtvacu i odvuče ga iza ograde, a zatim se brzo vrati do Sonnyja.

— Još nema nikoga.

— Dobro je! Očekuje nas jur-njava nakon onog tvog nepromišljenog pucnja. — reče Mungor.

— Nepromišljenog! Proklet-

stvo! — odvrati Sonny ljutito. — Misliš da sam trebao mirno stati i čekati da on puca prvi!

Mungor naglo otvori vrata i izađe na ulicu. Stotinjak metara niže niz ulicu mogao je vidjeti nekoliko ljudi od kojih je jedan gledao prema banci. U blizini nije bilo nikoga.

— Nije bio naoružan — reče i dalje motreći čovjeka koji je gledao prema njima. Kad se ovaj okrenuo doda: — Mićimo se odavde — reče i skinuvši rubac krene prema konjima.

— Kako sam ja to mogao znati — prokune Sonny ljutito. — Išao je ravno prema meni. Pucao sam jer sam mislio da je naoružan.

— Trebao si provjeriti.

— To je glupo — reče Larch suho. Ja bih na dječakovu mjestu uradio isto. Čovjek u takvoj situaciji nema vremena za razmišljanje. Okani se maloga, Mungore.

Ušli su u prolaz gdje su ostavili konje. Mungor strogo pogleda Larcha. — Ako ti se ne sviđa kako ja radim, možeš otići. Dat ću ti tvoj dio i zbogom.

Revolveraš odveže konja i uzjaše. Zastane i okrene se prema Mungoru.

— K vragu s tim. Ja znam što su prave stvari. Ostat ćemo partneri dok ne stignemo do granice. Kojim ćemo putem?

Mungor je bio ljutit zbog Larchova uplitanja u njegov dio posla. Uskoči u sedlo i podbode konja. Bio je iznenađen Sonnyjevim postupkom, prije je to očekivao od Larcha.

— Na sjever — odgovori na Larchovo pitanje.

— Sjever? Što ćemo tamo. Ta-

mo nema ničeg osim nekoliko farmi.

— Znam — odbrusi Mungor.

— Moramo se otarasiti ovih odijela. Iz Cheyennea su poslali naš opis.

— Zar to ne bismo mogli u sljedećem mjestu?

— Ne, to bi nas odalo. Tri muškarca koji kupuju nova odijela. Bolje je nabaviti nešto staro iznošeno kod nekog farmera. Kad to obavimo, možemo na istok, prema Buffalu.

IX

Ben Houston, zamjenik šerifa bio je zdepast, svojeglav muškarac koji je već pomalo počeo gubiti nadu u uspjeh. U kasnim tridesetim još je bio drugi po redu i gajio ambicije da naslijedi šerifa Eda Bryana kad se ovaj povuče. Sad kad se toliko očekivani dan konačno približavao, počeo je brinuti. Od lokalnih moćnika nije imao nikakve garancije da će dobiti mjesto boleljživog Bryana.

S lokalnim političarima, kakvi već jesu moglo se lako dogoditi da neki stranac s dobrim vezama prikopča šerifsku zvizdu i nosi je do sljedećih izbora kad će mu, kao članu vladajuće partije, glasovi glasača sigurno osigurati tu poziciju.

— Sve ovisi o tebi — govorio je Bryan nervozno češući vrat. — Ja ne mogu ići, a sasvim sigurno ne mogu poslati ni Hookera. On je nesposoban za bilo što osim da pomete zatvor.

Houston polako kimne oslanjajući se na vrata šerifova ureda ruku prekrivenih na prsimima.

— U svakom slučaju — nastavi Bryan — ti si jedini čovjek koji može ući ubojicama u trag.

Bistar si, a imaš i iskustva. Dojahali su golih stražnjica, orobili banku, ubili jednog građanina i zatim mirno otišli dalje.

— Vrlo su lukavi — reče Houston.

— Možda, ali ja još nisam vidio odmetnika koji bi u svakoj prilici bio pametniji od zakona. Prije ili kasnije nešto će im već sjesti za vrat.

Houston se složi. Prošle noći kad je Stanley Mott dojurio u ured da bi prijavio pljačku banke, on je upravo bio nagnut nad potjernicom za bjeguncima.

Tek što je Mott otišao, opisavši koliko je mogao ono što se dogodilo, došao je doktor Gilmore da prijavi tri razbojnika. Jedan je bio ranjen, bili su kod njega, prisilili ga da ranjeniku, previje ranu a zatim njega i njegovu kćer ostavili su vezane u jednoj od stražnjih soba.

Odgovarali su opisu onih koji su orobili banku u Cheyenneu i on je uvjeren da su to isti ljudi. Činilo se da namjeravaju nešto i u Denveru, ali nije bio siguran jer nisu ništa rekli.

— Orobili su banku Charlieja Pollarda — reče šerif Bryan — i ubili Dallasa McGeeja.

— McGeeja! — ponovi liječnik zaprepašteno. — Baš je jutros bio kod mene, boljela ga je noga. Zašto su ga ubili.

— Stan Mott kaže da je Dallas izgubio glavu. Upravo je došao da plati porez kad su razbojnici upali. Pokušao je napasti onoga koji je čuvao stražu na vratima, pa je ovaj pucao. Jesu li vas ozlijedili?

Gilmore odmahne.

— Nisu, prema meni i Jenny su bili pristojni, vjerojatno zbog vlastitog interesa.

– I Jenny je bila tamo? – upita Houston.

– Da, pokušao sam je poslati napolje kako bi javila nekome od vas, ali mi nije uspjelo. Onaj glavni, visoki momak, sa starim vojničkim šeširom, zaustavio ju je i rekao najmlađem da pazi na nju.

Bryan se nagne u stolici i nasloni laktovima na stol. Njegovo okruglo lice odavalo je pažnju, a male crne oči su se suzile.

– Jeste li ih dobro vidjeli, ili su nosili maske i kabanice?

– Ne, imali su obična odijela, poput kauboja.

Bryan se ponovo nasloni i zadovoljno pogleda Houstona.

– Cini se da imamo sreće, zamjeniče. Netko nam ipak može dati točan opis te trojice.

Houston se kratko nasmije i okrene Gilmoreu.

– Kad ih uhvatimo bit ćete nam potrebni da ih indentificiramo. Uskoro krećem u potjeru i svaka je sitnica dobrodošla.

Gilmore se malo zamisli, prođe nekoliko puta prstima kroz bradu i zatim poče opisivati svakog bjegunuca pojedinačno. Kad je završio reče:

– Možda sam nešto zaboravio, bilo bi dobro da navratite i porazgovarate sa Jenny. Ona će vam o onom najmlađem moći reći više nego ja.

– Navratit ću – reče Houston kad je liječnik krenuo. – Jesu li se međusobno zvali po imenima?

Gilmore odmahne glavom.

– Pažljivo sam slušao. Nisu.

Sljedećeg jutra, spreman za polazak, Houston je s Bryanom

raspravljao o posljednjim detaljima.

– Ne znam im imena, ali imam prilično detaljne opise. Neće biti teško ući u trag ptičici koja vodi jato, a ni ostaloj dvojici: snažnom muškarcu sa zavojem na ruci i dječaku koji miriše kao da je upravo izašao iz brijačnice.

– Ne zaboravi da je on pucao na Dallasa McGeeja i ne dopusti da te njegova mladost i ugodan osmijeh zavaraju. On je hladnokrvni ubojica.

– Neću to zaboraviti – reče Houston ustajući. – Bilo bi najbolje da pođem. Konji su spremni i što se prije počnem raspitivati uokolo, prije ću im ući u trag.

– Ispitaj svakoga tko ih je vidio kad su napuštali grad, tako ćeš saznati u kojem su smjeru krenuli.

Houston zastade. Lice mu se namršti kad je kroz prozor ugledao laganu kočiju koja se zaustavila pred uredom. Bila je to Callie Yarbo. Pored nje je sjedila njena maloljetna kći, a otraga je bilo nešto poput čovjeka zamotanog u pokrivač.

– Tko je to? – upita Bryan ne ustajući.

– Yarbovi – odgovori zamjenik. – Cini se da se nešto dogodilo.

Zamjenik brzo pride vratima i izađe na toplo sunce. Iza sebe je čuo kako Bryan polako ustaje i kreće za njim. Prišli su kolima i pažljivo se zagledali u lica preplašenih žena.

– Što se dogodilo, gospodo Yarbo? – upita Bryan položivši joj ruku na rame.

U prvom se trenutku činilo da ga žena ne čuje, a zatim i

dalje prazno buljeći pokaže prema tijelu zamotanom u pokrivač.

— To je moj muž Joe, gospodine. Ubili su ga.

Houston pride kolima i otkrije pokrivač.

— Da, to je on. Metak mu je prošao kroz glavu.

Bryan ponovo usmjeri pažnju na ženu.

— Što se događa, Callie? Tko ga je ubio?

— Nisu samo ubili — odvrati ona bolno. — Jedan je odveo moju kćer Melly i silovao je, drugi je uhvatio mene...

— Silovanje — promrmlja Bryan. — Tko su, Callie? Poznaješ li ih?

Žena odmahne glavom.

— Bila su trojica. Jedan je na ruci imao zavoj i on je navalio na mene. Drugi je bio mlad, gotovo dječak, on je silovao Melly.

— To su pljačkaši banke — promrmlja Bryan tihim gnjevnim glasom. — Još jedno ubojstvo, a sad su počeli i silovati.

Houston mahne čovjeku koji je stajao s druge strane ulice i zainteresirano promatrao što se događa.

— Idi po doktora Gilmorea, Jessi.

Bryan je držao ženinu ruku kao da je pokušava utješiti.

— Zašto su ubili Joea?

Callie ga pogleda bezizražajno i strese se.

— Pokušao ih je zaustaviti. Došli su kad je pao mrak. Tražili su prenoćište, rekli su da će platiti. Joe im je rekao da se mogu smjestiti na sjeniku i ako su gladni da ćemo ih nahraniti.

Ženin glas, polagan i težak od

bola i iscrpljenosti, slomi se. Djevojčica pored nje tiho je jecala pokrivši lice šalom.

— Otišli su na sjenik kako smo im rekli. Zatim su se vratili u kuću. Joe im je otvorio a ja sam im dala jesti, ono što je ostalo, mi smo već bili večerali.

— Kad su pojeli, onaj visoki, zacijelo je bio u vojsci jer je nosio vojnički šešir, reče da treba ju odijela. Nije rekao da će kupiti, jednostavno je otišao u ormar i počeo uzimati.

— Tada su mi muža ubili, jer je pokušao onog sa šeširom zaustaviti, a onaj drugi s povezanom rukom izvukao je revolver i pucao. Zatim je krenuo prema meni. Pokušala sam pobjeći, izašla sam iz kuće i krenula prema poljima, ali sam se spotakla i pala. Tada sam vidjela da mlađi vuče Melly prema sjeniku...

U tom času Callie Yarbo zajeca. Glava joj je ležala na grudima, a snažni jecaji potresali slabo tijelo. Na ulici se pojavi Gilmore žureći s torbom. Houston mu ispriča što se dogodilo i on se popne na kola i sjede pored Melly. Ruke prebačene preko ramena počeo je smirivati blagim glasom obraćajući se s vremena na vrijeme i starijoj ženi.

Houston pričekao da se Callie smiri pa reče:

— Gospodo Yarbo, ovo je vrlo važno. Jeste li vidjeli kojim su putem krenuli razbojnici. Krećem u potjeru za njima i kad biste mi vi mogli reći kojim su putem krenuli, to bi mi mnogo pomoglo.

Žena podigne glavu, a u njenim se očima pojavi odlučnost.

— Krenuli su na sjever! — odvrati s gorčinom u glasu. — Ne

znam kamo namjeravaju, ali našu su kuću napustili krenuvši na sjever. Nadam se da ćete ih uhvatiti, pomoćniče. Želim da ih vidim svu trojicu kako vise, želim u tom trenutku stajati tamo i gledati kako se muče.

Zenin je glas postajao sve jači, Ben Houston se odmakne, a Gilmore ga značajno pogleda. Houston potvrdi da je shvatio što mu ovaj želi reći, pa povede Bryana u stranu.

— Ona kaže da su krenuli na sjever. Tamo na tisuće kilometara nema ničega osim Cheyennea, a malo je vjerojatno da su pošli tamo. Možda je to trik.

— Možda — složi se šerif. — No to je za sada jedino što znaš i zato kreni. — Držanje mu je bilo kruto, a glas gnjevan. — Želim da ih slijediš sve dok ih ne strpaš u zatvor, ili ne pobiješ, svejedno mi je što.

— Moglo bi potrajati.

— Nije važno. Kad te sljedeći put vidim, želim da čujem da si obavio posao. Ako ga obaviš, možeš računati na moju zvijezdu. Znam da postoje glasine da će netko drugi dobiti taj posao, ali ja sam još utjecajan u ovom gradu i ako me političari ne poslušaju, znam kako ću im doskočiti. Dočepaj se ubojica i zvijezda je tvoja.

Ben Houston osjeti istovremeno odlučnost i ponos. Konačno mu se pružila prilika da se dokaže i pokaže da je zaslužio posao koji tako dugo čeka. Nagne se i pruži Bryanu ruku.

— Zahvalan sam ti, šerife. Vratit ću se, ili s ubojicama, ili se uopće neću vratiti — reče svečano i mamuzom podbode konja.

X

Iako su u gradiću na granici Nebraske nabavili nove i svježije konje, trebalo im je gotovo tjedan dana da stignu do Buffala.

Mungor je bio bijesan zbog onoga što se dogodilo na usamljenoj farmi gdje je želio samo nešto pojesti i nabaviti nešto stare odjeće. Zato nije gubio vrijeme bježeći odande. Nisu se zaustavljali dok nisu stigli do prvog naselja Carson Creeka.

Tamo su se u mjesnom salunu vladali vrlo napadno kako bi skrenuli pažnju na sebe. Istovremeno su budno pazili na predstavnike zakona da vide hoće li i što poduzeti. Ali postariji šerif nije na njih uopće obraćao pažnju što je bio dokaz da do njega još nije stigla vijest o razbojnicima. Konačno su otišli, rekavši svima da nastavljaju prema sjeveru.

Kad su se dovoljno udaljili od Carson Creeka i bili sigurni da u blizini nema nikoga tko bi mogao uočiti njihovo kretanje. Mungor skrene prema istoku. Nadao se da će tako ostaviti dojam da jašu prema Wyomingu i tako potjeri za koju je bio siguran da je već krenula, potpuno zamesti trag.

Bili su odjeveni sasvim drugačije nego u Cheyenneu i Danveru, a imali su i nove konje. Zaustavili su se u manjem gradiću na jugozapadu Kanzasa i upali u salun u vrlo živoj ulici. Pljačka u Danveru donijela je novih osam tisuća dolara i to je ponešto ublažilo njihov umor i hladan bijes koji je Mungor gajio prema svojim partnerima zbog onoga što se dogodilo na farmi Yarbovih.

— Ovaj grad smrdi gore od

vagona punog stoke za klanje — reče Sonny i protrlja nos. — Ostajemo li ovdje? •

— U Buffalu je sušionica kože. Naviknut ćeš se na to.

Buffalo, omiljeno stjecište lovaca na kože, nije nudio ništa osim žena, viskija i kocke. Mogućnosti smještaja bile su male, ali će već pronaći neku rupu. Mungor je odlučio da bi bilo dobro da pričekaju nekoliko dana dok se stvari malo slegnu. To nije bila prvobitna namjera, ali te budale, Larch i Sonny, koji su pucali na onog farmera...

Stišavši svoj bijes Mungor se obrati partnerima.

— Poslušajte me dobro, posljednji put vas upozoravam. Ako se još jednom ponovi nešto slično onome u Danveru, gotovo je s našim partnerstvom. Zahvaljujući vama potjera nam je za petama.

— Bio bi i inače — reče Larch posegavši za bocom. — Koliko smo dugo mogli jahati uokolo, pljačkati banke, a da nitko ne krene za nama?

— Ne kažem da ne bi krenuli. Vjerojatno su krenuli već nakon pljačke rudnika zlata. Tvrđim samo da ne bi bili tako uporni da je bila posrijedi samo pljačka. Ali ubojstvo i silovanje žene i djevojke, to je nešto drugo. Zakon neće dopustiti da to prođe nekažnjeno.

— Što je bilo, bilo je — reče Larch potegavši iz boce. Oklijevao je trenutak gledajući na prašnu ulicu i nekoliko prolaznika a zatim se naglo obrati Mungoru.

— Kad već razgovaramo, i ja imam nešto reći. Već mi je dosta toga da mi držiš prodike svaki put kad nešto uradim.

Znam svoj posao i radit ću što me volja, je li jasno?

Mungor se ukoči. Oči mu se suziše i on korakne prema revolverašu. U tom trenu Sonny, koji je dok je Larch govorio bio potpuno miran, stane između njih.

— Do vraga, nema smisla da se svađate oko nečeg što se već dogodilo — reče mirnim glasom. — Pogriješio sam, priznajem, a vjerojatno i Larch. Ali obojica smo bili poneseni svotom novca pa smo to na neki način proslavili. Što se mene tiče, obećavam da se to više nikada neće dogoditi.

Mungorova se ramena malo olabaviše, izraz lica postade nešto blaži.

— I bolje, ako želite nastaviti sakupljati novac — reče nešto blažim glasom. — Još jedan onakav ispad i više nećemo moći nastaviti ovaj posao.

— Budi siguran da nas dvojica nećemo biti razlog toga, je li tako, Larch? — reče Sonny i potapše ga po ramenu.

Krupni revolveraš nagradi Sonnyja zahvalnim pogledom, popije još jedan gutljaj viskija i krene prema salunu na čijem je pročelju pisalo »Palača«. Sonny je gledao za njim a zatim se okrene Mungoru.

— S njim neće biti teškoća. Ja ću se za to pobrinuti.

Mungor se nasmiješi. Zabavljala ga je pomisao da bi mladić mogao imati bilo kakva utjecaja na tvrdokornog revolveraša.

— Da, pripazi! — odvrati.

— Što ćemo raditi dok bude-mo ovdje? — Sonny je želio da se nesporazum što prije zaboravi.

— Ništa, samo budi oprezan

pri trošenju novca i pazi da ne privučeš nečiju pažnju. Mogli bismo objaviti da kupujemo konje. Za nekoliko dana odjahat ćemo do Abilenea i brzo se vratiti. Tamošnja banka vodi brojne poslove, zacijelo je puna gotovine.

* * *

Približavali su se banci u Abileneu neposredno prije zatvaranja, što je po Mungorovu mišljenju bilo idealno vrijeme. Sve je išlo kao po loju. Činovnici su uradili što im je bilo naređeno. Mungor je pokupio novčanice i zlato, a zatim su osoblje banke svezali i ostavili na podu iza pulta, jer nije bilo nikakve druge pogodne prostorije.

Pri izlasku su zatvorili staklena vrata i izvjesili karton na kojem je pisalo »Zatvoreno«, zatim su mirno krenuli prema obližnjim stablima za koja su bili privezani konji.

U tom se trenutku Mungorov pažljivi plan izjalovio. S ulice, u blizini banke, začuli su se povići. Mungor i njegovi partneri nosili su svoje uobičajene sive kabanice, ali su rupce već skinuli. Mungor zastane i pogleda iza sebe. Prema njima su jurila dva čovjeka s uperenim revolverima i zvijezdama na odijelima.

— Otkrili su nas — promrmlja Mungor i počne trčati.

Istog časa začuli su se pucnji. Oblačići prašine dizali su se s mjesta gdje su udarali meci. Larch koji je trčao uz Mungora i Sonnya izvuče revolver i dva puta zapuca prema predstavnicima zakona.

— Ne! — poviče Mungor na

njega. — Ako ubiješ jednog od njih, više ih se nikada nećemo otarasiti.

— K vragu. Na mene neće nitko pucati a da mu ja ne vratim.

Mungor opsuje i požuri. Stigli su do raskršća i skrenuli u prolaz koji je vodio prema konjima. Predstavnicima zakona sada se pridružilo još nekoliko ljudi koji su vikali i trčali zajedno s njima.

Mungor, Larch i Sonny konačno su bez daha stigli do konja, odvezli ih i vinuli se u sedla.

— Ovo će biti gusto! — dovikne Mungor skrećući oštro. — Odvojit ćemo se i naći u Buffalu.

— Zaboravi! — odvrati Larch. — Ostajemo zajedno i ako nas goni čitava armija, jer ti imaš sav novac. Bolje da već jednom izvučeš taj svoj komad željeza i počneš ga upotrebljavati, inače nećemo stići nikamo.

Dva predstavnika zakona sada već praćena pojačanjem upravo su ušla u prolaz. Mungor i Larch pored njega, a Sonny nekoliko metara ispred njih, pojure prema izlazu na suprotnom kraju.

Jeka revolverskih hitaca ispunjavala je uski prolaz, a meci su se zabijali u zidove i podizali prašinu oko konjskih kopita. Mungor izvadi revolver i pridruži se Larchovoj pucnjava, a kad je to vidio Sonny, uradi isto. Progonitelji usporiše. Pucnjevi su se razrijedili i do trenutka kad su Mungor i njegovi ljudi stigli do ulice gotovo su utihnuli.

Mala skupina ljudi, uglavnom dobrovoljci, zaobišla je

blok zgrada i čekala s druge strane. Čim su ugledali tri jahača oblivena znojem, otvoriše vatru. Mungor začuje Sonnyjev jauk. Nisko pognuti, pucajući, razbojnici pojuriše u galopu ravno prema skupini ljudi krčeći put.

Dobrovoljci su se spoticali i padali pokušavajući umaći pred konjima.

— Ovo će im biti dobra lekcija! — poviče Larch dok su se udaljavali. Podigavši revolver nacilja čovjeka na tlu jedva vidljivog kroz prašinu i dim.

— Nemoj! — poviče Mungor. Nije nam potrebno još jedno ubojstvo!

Larchevo mračno lice zadobije još okrutniji izraz.

— Ti kopilani mogu me samo jednom objesiti! — odvrati i povuče obarač.

Mungor vidje kako se muškarčevo tijelo trglo i zatim potpuno umirilo. Prožme ga bijes i poželi da svoje oružje uperi u revolveraša. Ne zato što nije volio ubijanje, revolveraš je točno rekao da ih mogu objesiti samo jednom, nego zato što mu se ovaj svjesno suprotstavljao i tako kvario njegove brižno skovane planove.

Razdor između njega i Larcha postajao je sve dublji. Počeo se pitati može li se partnerstvo održati dok ne stignu do meksičke granice.

Pogleda unatrag. Skupini koja je prilično zaostala za njima pridružili su se sada dvojica predstavnika zakona i još nekoliko dobrovoljaca. Stajali su nad čovjekom koji je ležao na tlu, ali Mungor je znao da će to potrajati samo trenutak. Potjera

će krenuti čim se dočepaju konja.

— Nastavi prema sjeveru! — poviče Mungor prema Sonnyju koji je i dalje bio nešto ispred njih. — Tamo je šumovito i postoji mogućnost da zametnemo trag.

Nije se trudio da provjeri je li ga Larch čuo i je li za njima. To ga se više nije ticalo.

XI

— Čuli ste što se dogodilo u Abileneu? — upita barmen.

Mungor, Larch i Sonny sjedili su za stolom saluna „Palača“ za kojeg se ustanovilo da je najbolji u Buffalu. Oni odmahnu glavom.

— Ne baš. Opljačkali su banku, zar ne?

U grad su se vratili ujutro pošto su neko vrijeme proveli na putu po krajevima južno od Buffala nametljivo se praveći da kupuju konje.

— Mnogo gore od toga. Ujahala su trojica razbojnika i opljačkala banku. Pobjegli su s više od deset tisuća dolara. Ubili jednog predstavnika zakona i izazvali mnogo pucnjave po gradu.

Mungor tiho opsuje. Larch nije ubio predstavnika zakona nego jednog od građana koji se pridružio hajci, a svota koju su ukrali bila je bliža osam nego deset tisuća.

— Jesu li uhvatili pljačkaše? — upita Sonny okrećući se za barskom djevojkom, plavušom koja je nosila suknju skraćenu do gležnjeva. Upravo je bio kod brijača i namirisao se jorgovanom vodicom.

— Koliko ja znam još nisu. Izgubili su im trag u šumovitom predjelu...

Barmen zašuti i pogleda prema novoj mušteriji koja se pojavila za šankom. Pride mu da ga posluži. Plavuša je reagirala na Sonnyjev znak i prišla stolu. Oko njih se sve pripremalo za večer: meo se pod, palile svjetiljke i poravnavali stolovi i stolice.

U sobu su, prolazeći kroz stražnja vrata koja su salun dijelila od soba za stanovanje, počele ulaziti i ostale djevojke. Klavirist u masnim hlačama i košulji bez ovratnika, i Crnac s bendžom zauzeli su svoja mjesta u uglu.

— Što sam ono pričao? — upita barmen koji se vratio za njihov dio šanka. — Ljudi u Abileneu vjeruju da je riječ o Jamesovoj bandi, da su neki napustili Jessea i Franka i nastavili na svoju ruku.

— Znaju li tko su razbojnici?

— Ne. Nosili su maske i kabalice i nitko im nije vidio lica. Govori se da će pozvati Pinkertonovu agenciju i poslati za njima detektive. U Abileneu mnogo očekuju od toga.

— Ne čudim se — reče Mungor promatrajući Sonnyja kako ustaje i odlazi s plavušom prema vratima. Mala mrlja krvi na nogavici hlača na mjestu gdje ga je pogodio metak bila je lako uočljiva.

Mungor se strese, Sonny je trebao spaliti te hlače i nabaviti nove. Mala nesmotrenost poput ove mogla bi ih svih stajati glave.

Barmen je sada bio zaposlen s gostima i nije im više posvećivao pažnju. Larch je neprestano ispijao i zatim ponovo punio čašu iz boce što je stajala pred njim. Pogleda prema Mungoru.

Od događaja u Abileneu jedva su razgovarali.

— Onaj tip nije bio čovjek od zakona — reče. — Bio je to neki građanin.

— Svejedno nas progone zbog ubojstva predstavnika zakona — odvrati Mungor hladno. — Tvoja spretnost u baratanju revolverom otežat će nam ostatak posla.

Larchova snažna ramena se pomaknu.

— Samo zato što ti imaš košje srce kad dođe do pucnjave ne znači da mali i ja moramo biti isto takvi.

Mungorovo se lice smrkne. Da mu Larch nije bio potreban za izvršenje plana i da nisu bili obojica do grla umiješani u pljačku i ubojstva, otarasio bi ga se istog trena i nastavio sam sa Sonnyjem. Ali bez Larcha nije mogao.

— Doći će vrijeme kad ću upotrijebiti oružje — reče glasno da bi nadjačao buku.

Na plesnom podiju plesalo je nekoliko parova. Nekoliko muškaraca sa ženama, a ostali s pijanim partnerima poput njih samih. Larch je neko vrijeme buljio u tu skupinu a zatim povuče još jedan gutljaj i nagne se prema Mungoru.

— Ja na to gledam ovako: malo pucnjave samo će nam koristiti. Pronijet će se glas da suprotstavljanje vodi ravno u smrt i to će nam olakšati posao, jer će raditi sve što im kažemo.

Mungor podiže čašu i iskapi je.

— Nastavi svojim putem, Larch, ali on je pogrešan. Ja ću doživjeti kraj svega ovoga i naći se u Meksiku s dovoljno novca

da ostatak života provedem uživajući, a ti, ako nastaviš ubijati, nećeš vjerovatno stići ni do granice.

— A ti hoćeš, jel' ?...

— Hoću — odvrati Mungor samouvjereno.

Larch obližne usnu.

— I mali i ja stići ćemo tamo. A to ćemo postići zahvaljujući mom revolveru. Ti vjeruješ u sve što je barmen rekao... da su pozvali Pinkertonove detektive?

— Vjerojatno jesu. Kad vlasti ne mogu ništa, a netko prazni banke jednu za drugom, obično pozovu nekog takvoga.

— Mijenja li to nešto u našim planovima?

— Ništa, barem što se mene tiče.

— Dobro. Ostajemo li još ovdje, ili idemo dalje. Sudeći po onome što barmen kaže, traže nas svuda uokolo.

— Možda u okolini Abilene. Ali mi ćemo prema Emporiji, tamo nas ne očekuju.

— Na sve misliš. Ipak si ti dobar organizator — reče Larch oklijevajući a zatim doda veselo

— da nisi, vjerojatno bih te već odavno uklonio. Kad krećemo?

— Rano ujutro. Možemo reći da se vraćamo u Teksas po konje koje smo odabrali. Čim izjašemo, krenut ćemo prema Emporiju. U tamošnjoj banci je nekoliko tisuća dolara.

— Bolje da idemo na spavanje. Ako vidiš Sonnyja, reci mu da krećemo u zoru i neka se odmori. I ti također — reče Mungor.

— Opet naređuješ...

— Kako hoćeš...

— Baš tako — odvrati Larch piljeći u barsku djevojku koja

ga je promatrala. — Nema smisla puniti džepove novcima ako ih ne trošiš na zabavu... Mali ima pravo kad spava u sedlu.

Mungor krene prema vratima. Možda Larch i Sonny imaju pravo, ali on će i dalje nastojati da se što prije domogne meksičke granice.

Pljačka banke u Emporiji prošla je drugačije od dviju prethodnih. Nije bilo komplikacija ni prije ni poslije i oni su izjahali da nitko osim bankovnog osoblja nije znao što se dogodilo.

Nekoliko sati kasnije zaustavili su se u grmovitom predjelu i Mungor kao i obično prebroji novac. Bilo je nešto više od sedam tisuća dolara. Sve zajedno oko dvadeset i devet tisuća. Vreća s novcem postala je teška.

Mungor poželi da negdje na sigurno spremi vreću dok ne sakupe koliko su planirali. — Kamo ćemo sada, natrag u Buffalo? — upita Larch pijuckajući kao i obično. On i Mungor i dalje su se prijekorno gledali, ali su obojica pazili da se to ne pretvori u sukob.

— Ne, tamo smo već iskušali sreću. Bilo bi dobro da se riješimo kabanica i ponovo promijenimo konje i odijela.

— Znaš li neko mjesto gdje to možemo uraditi da ne privučemo pažnju zakona? — upita revolveraš s blagom ironijom.

— Joplin, preko granice u Missouriju. Do njih vjerojatno još nije stigao glas o pljačkama. Možemo se presvući i usput, kad smo već tamo, opljačkali banku.

XII

— Problemi s rudarima — reče Mungor poslije povratka u napuštenu kolibu u kojoj su se smjestili na prilazu Joplinu. — Ne znam točno o čemu je riječ, bilo bi sumnjivo da sam se previše raspitivao, ali sve u gradu je zatvoreno.

Mungor je po običaju najprije sam ujahao u grad da bi ga razgledao i obnovio sjećanja prije no što ujašu zajedno.

— Znači li to da ćemo zaobići Joplin? — upita Larch. Bio je naslonjen na drveni zid kolibe s bocom u jednoj a cigaretom u drugoj ruci.

— Morat ćemo, barem što se tiče banke — odgovori.

— Možda bismo mogli pronaći neku veću prodavaonicu u blizini, našli bi barem nekoliko stotina dolara — predloži revolveraš.

Sonny je ležao na travi i drijemao na toplom suncu. — To je hrana za piliće ne vrijedi truda — promrsi.

Larch bijesno povuče iz boce.

— Do đavola, nisam prevalio čitav put od Emporije dovde da bih se sunčao.

— I nisi — odvratila Mungor ljutito. — Nabavit ćemo nove konje i odjeću kao što smo namjeravali. Vjerojatno je negdje na drugom kraju grada nešto otvoreno.

Sonny ustane smiješeći se.

— Ja ću kupiti veliki bijeli šešir kakve sam vidao...

— Zaboravi to. Nabavi nešto što će biti manje upadljivo — prekine ga Mungor. — Mogao bi navući i šarenu zastavu tako da budeš još uočljiviji.

Sonny tužno obori glavu a lice mu se snuži.

— Da, vjerojatno imaš pravo.

— Potrebna su nam obična odijela, a umjesto kabanica nabavit ćemo dugačke vjetrovke kakve nose u Kansasu. Najbolje da se razdvojimo i krenemo u grad. U skupini bismo mogli biti sumnjivi.

— Ako sam dobro shvatio, ti želiš da se razdvojimo i ostavimo tebe s novcem — upita Larch.

— Točno tako — odvratila Mungor i pričeka slijedeću reakciju revolveraša. Kad ovaj ne reče ništa, nastavi: — Nabavite ogrtače i konje i vratite se ovamo. Nastojte da opet ne navučete potjeru na vrat, vladajte se kao kauboji koji nabavljaju opremu. Naći ćemo se ovdje kad se smrači... Imaš li kakvih primjedbi, Larch?

Larch pljune na pod.

— Naravno da imam, ne želim ti povjeriti sav...

— Dovraga, Mungor neće pobjeći s našim novcem! — poviče Sonny. — Zna da bismo mu bili odmah za petama.

— Možda je tako, ali ne bih nosio vreću umjesto njega?

Sonny se namršti.

— Larch, ne mislim da tebi mogu vjerovati više nego njemu.

— Do đavola. Uradit ću kako kažeš, Mungore, ali ako ne budeš ovdje kad se vratim, progonit ću te dok te ne uhvatim. Čuješ li me?

— Vratit ću se do mraka — reče Mungor mirnim glasom. — I čim se preodjenemo krećemo dalje.

— Kamo? — upita Sonny.

— U Wichitu. To je samo nekoliko dana jahanja odavde.

Larchovo se ponašanje odjed-

nom izmijeni i on pokaže živi interes.

— Wichita! To je dobar grad. I dovoljno velik, tamo sigurno nećemo naići na zatvorene banke.

Mungor ga pogleda sa zanimanjem. — Dobro poznaješ taj grad?

— Naravno. I neke druge gradove u Kanzasu: Larned, Hays i još neke.

Na Mungorovim ustima pojavio se osmijeh.

— Zašto to nisi nikada prije spominjao?

— Nisi me ništa pitao, a ti baš ne cijeniš savjete. Dosta sam vremena jahao onuda.

— To mi je drago — suho će Mungor. — Možda će mi jednog dana biti potrebna tvoja pomoć.

* * *

Pomoćnik šerifa Ben Houston zaustavio se pred stajom u južnom dijelu Buffala. Krenuo je na sjever slijedeći tri razbojnika koja su opljačkala banku i u Denveru i poslije ubili dvojicu i silovali djevojku. Slijedio ih je do Carson Creeka gdje im se zameo trag.

Jahao je neko vrijeme po tom kraju dok konačno nije naišao na farmera koji je vidio tri jahača kako jure prema istoku. Shvatio je da ubojice idu na sigurno, svjesni da je potjera, ili barem neki predstavnik zakona za njima. Jašući dalje na istok, Houston se osvjedočio da im je na tragu. U nekom gradiću blizu granice Nebraske zamijelili su konje i kupili novu odjeću. Tu im je ponovo izgubio trag.

Odlučio je da krene na jug prema Buffalu, divljem otvorenom gradu omiljenom sastajalištu otpadnika i trapera. Stigao

je prije mraka. Krenuo je ravno prema jednoj od staja pretpostavljajući da su i bjegunci uradili tako, ako su prošli ovuda.

Houstonova je zvijezda ponosno sjajila na džepu košulje. On skine sedlo i dađe ga konjušaru koji mu je upravo prišao.

— Hoćete li se pobrinuti za moje konje?

— Što treba? — upita konjušar neljubazno.

— Mnogo svježeg sijena i ne pretjerujte s vodom.

— Ako mislite da sam ja derište koje se ne zna brinuti o konjima — obrecne se konjušar — gospodine, možete mirno uzeti svog konja i otići...

— Bit će dobro i ovdje — nasmiја se zamjenik. — Želite li da vam platim sada ili ujutro?

— Možete ujutro.

Houston kimne, krene prema izlazu tada, kao da mu je nešto upravo palo na pamet, vrati se.

— Tražim neke prijatelje, tri jahača. Ako su prošli ovuda, trebali su stići prije nekoliko dana. Jedan je visok, drugi je još dječak, a treći snažan, onizak.

— Aha, vidio sam ih. Trgovci konjima. Pogledajte u salun »Palače«.

— Jesu li još tamo?

— Nisam siguran. Nisam ih vidio nekoliko — dana. Najbolje da pitate Jakea, barmena u »Palači«, on se s njima sprijateljio.

— Zahvaljujem — reče Houston i pokuša prikriti zadovoljstvo.

Ušao je u »Palaču«, najveći salun u gradu. Pričekao je da mu se oči priviknu na dim i pregledao prostoriju. Nigdje nije vidio trojicu koji bi odgovarali opisu bjegunaca. Pride baru i naruči piće.

— Vi ste Jake?
Barmen potvrdi.
— A tko ste vi?
— Zovem se Ben. Tražim prijatelje, rekli su mi da bi vi mogli znati... jedan je visok, drugi dječak...

— Zar nemaju imena?
— Teško je pogoditi kao su se predstavili. Možda su kupovali konje.

— Ah, mislite na Mungora, Larcha i Sonnyja, tako dječak sebe naziva.

— Vjerojatno su to oni. Jesu li negdje u blizini.

Niska plavuša u dugoj crvenoj haljini pride baru. — Tko je tvoj novi prijatelj, Jake? Ne sjećam se da sam ga prije vidjela ovdje.

Barmen nezainteresirano slegne ramenima.

— Kaže da se zove Ben, traži Mungora i ostale... Allie je bila dobra sa Sonnyjem — dodaje Jake obraćajući se Houstonu. — Ona će vam najbolje moći reći ono što vas zanima.

Allie se nasmije.

— Ti si Sonnyjev prijatelj?
— Moglo bi se reći...
— On je stvarno zgodan, zar ne?

— Da. Znaš li gdje ga mogu naći?

Djevojka se nasloni na šank i ispije ostatak Houstonova pića.

— Ne, ne znam. Bili su ovdje nekoliko dana, onda su jednog jutra samo nestali.

Houstonov se izraz lica nije izmijenio kad je čuo obeshrabrujuću vijest.

— Možda pretpostavljaš kojim su putem krenuli? Jako mi je žuri da ih stignem.

Allie odmahne glavom.

— Ne znam. Sonny ništa nije

govorio o tome kamo idu, čak ni kada će otići. Nešto je spominjao da će možda u Teksas. Tamo će kupiti konje.

— Kada?

— Bili su odsutni dva-tri dana.

— Jesu li odlazili još nekad?

Allie se namršti i sumnjičavo pogleda Bena.

— Ti se ne raspituješ kao prijatelj, prije bi se reklo da si smrdljivi špijun.

Ben domahne Jakeu i naruči još jedno piće za sebe i djevojku. Nasmiješi joj se.

— Prošlo je dosta vremena otkako sam ih posljednji put vidio. Nastojim saznati što sada rade.

Allie kimne prihvativši objašnjenje.

— Bolje bi bilo da krenem na posao — reče osvrnuvši se. — Hvala na piću, Ben, žao mi je što ti ne mogu više pomoći. Sonny je vrlo velikodušan momak, reci mu to kad ga vidiš.

— Svakako — odvratila Houston odsutno. Mislio je na onih nekoliko dana što su Mungor i ostali bili odsutni, navodno kupujući konje. Vjerojatno su u to vrijeme negdje nešto opljačkali. On dade znak Jakeu.

— Čini se da neću tako lako pronaći Sonnyja i ostale, ali što se tu može. Proveo sam dosta vremena u Koloradu u brdima. To je sasvim drugi svijet, niti koga vidiš, niti što čuješ. Što se ovdje događa?

— Mnogo se priča o dovodnji željeznice — reče Jake nalivši i sebi piće. — I Jamesova banda je ponovo podivljala.

— Jesse i Frank?

— Da, iako ljudi misle da je

posrijedi samo dio bande. Trojica su orobila banku u Abileneu, prije otprilike tjedan dana. Uze li su dosta gotovine i ubili jednoga.

Trojica... banka u Abileneu... nešto više od tjedan dana. To je to. Ben Houston položi praznu čašu na šank i krene. Mogao se kladiti u posljednji dolar da će im ponovo ući u trag.

XIII

— Evo banke — reče Mungor pokazujući prema uskoj zgradi na suprotnoj strani ulice.

On, Larch i Sonny stajali su u sjeni ruševina zgrade koja je nekada bila staja, ali je izgorjela. Ostalo je samo pročelje.

— Izgleda prilično mirno — reče Sonny.

— Ovo nije središte Wichite — odvрати Larch naginjući iz boce. — Ovo je mala banka u kojoj nećemo naći bog zna što.

— Dovoljno — reče Mungor. — Opljačkati glavnu banku u središtu grada bilo bi ne samo opasno nego i glupo.

— Ali bi se isplatilo — nastavi revolveraš tvrdoglavo. —

— Kad bismo uspjeli pobjeći.

Larch ponovu potegne iz boce.

— Ovdje ćemo naći samo malo hrane za piliće.

Mungor stisne usne, ali stiša gnjev i nastavi neko vrijeme jahati bez riječi. Svi su bili u novoj odjeći: hlače, košulje, šeširi i dugački ogrtači, a oko vrata su im bili vezani rupci. Moglo ih se prepoznati samo po stasu.

— Razdvojit ćemo se — reče Mungor — prebacivši preko ramena bisage koje su postajale sve teže. — Vas dvojica se vratite i pridite s druge strane uli-

ce, a je ću vas čekati. Kad se približite, ući ću u banku kao da imam nekog posla a vi me slijedite.

— Hoćemo li staviti rupce na lice? — upita Sonny.

— Kao i obično. Kad uđete, prije nego vam netko vidi lica, navucite rupce i zatvorite ulazna vrata za sobom. U ovo doba dana to neće biti ništa čudno. — Mungor zastane i pogleda ravno u Larcha. — Ne želim nikakve pucnjave, osim ako nas stjeraju u kut. Ovdje imaju vrlo dobrog šerifa.

Larch nešto promrmlja. Mungor ga je još neko vrijeme promatrao da vidi hoće li reći nešto naglas. Kako je ovaj šutio, Mungor ponovo svu pažnju obrati na banku. Iako je dolje prema središtu promet bio gust, u ovom dijelu ulice nije bilo gotovo nikoga.

— Idemo — reče Mungor i krene prema uglu spaljene građevine.

Kad je stigao, pričeka da prođu Sony i Larch. Oni su brzo odmicali niz ulicu. Gledao je kako se za njihovim čizmama podižu mali oblaci prašine dok su prolazili pored banke i dviju prodavaonica u blizini kao da ih se ništa ne tiče.

Mungor zadovoljeno klimne. I Larch i Sonny dobro su naučili svoje uloge. Doimali su se kao dva slučajna namjernika u garadu i ničim nisu privlačili pažnju.

Napokon i on krene. S bisagama na ramenu izađe iz sjene, krene, uz staru staju i kad je stigao do banke, prijeđe ulicu. Doimao se kao bilo koja stranka koja namjerava ući u banku da bi obavila posao.

Stigao je do ulaza nekoliko koraka prije Larcha i Sonnyja koje je promatrao krajičkom oka. Revolveraševo lice bilo je kao i inače mrka izraza, a dječak mu vesilo namigne.

U banci su se upravo pripremali za zatvaranje, pa nije bilo stranaka. Sagnute glave Mungor krene prema središtu prostorije kao da nije siguran da li da se obrati blagajniku iza željezne žičane ograde ili jednom od dvojice činovnika koji su sjedili za obližnjim stolovima. Jedan od njih namršti se ugledavši ga, kao da se ljuti što neka stranka, dolazi tko kasno.

— Što mogu uraditi za vas? — upita on pomaknuvši zeleni štitnik više na čelo. Kad je iza Mungora ugledao Larcha i Sonnyja, zabezeknuto otvori usta. Sirom raširenih očiju polako ustane od stola.

— To su oni! — Dio Jamesove bande.

Mungor, sada već s rupcem na licu, pogleda prema dnu prostorije gdje je sjedio jedan muškarac i nešto čitao. Kad je čuo da je Sonny zatvorio vrata, pokaže Larchu prema stražnjoj prostoriji i obrati pažnju na četvrtog muškarca.

— Ništa vam se neće dogoditi — reče mirnim glasom. — Želimo samo isprazniti sef. — Želim vidjeti svu četvoricu na okupu tamo gdje sjedi vaš šer — reče pokazujući im put revolverom.

— I ne pokušavajte izigrati heroje — dade Larch. — Mi ne pucamo ako na to nismo prisiljeni.

Postariji muškarac u sivom odijelu, s ukrućenim okovratnikom, crnom kravatom i naočar-

lima, koji je sjedio u stražnjoj prostoriji, ustade zagonetno promatrajući svoje službenike koji su ulazili u njegovu sobu. Zatim naglo krene prema vratima.

— Mir, tatice! poviče Larch mašući revolverom. — Došli smo pokupiti sav tvoj novac.

Čovjek se povuče nekoliko koraka.

— To je Jamesova banda! — poviče. — To su oni!

— Naravno da jesmo — dvrti Larch dok je i posljednji čovjek ulazio u malu prostoriju. — I ako ne želite da vas jedan od nas, braće James, ucmeka, ponašajte se pristojno.

Mungor fe već prilazio sefu. Pogleda prema ulazu. Sonny je na zatvorena vrata povukao i zelenu zavjesu što je značilo da je radno vrijeme prošlo.

Mungor brzo pokupi papirnate novčanice i zlato po običaju ne mareći za srebro. Sve je trpao u jednu platnenu vreću, a zatim brzo pride ručnoj blagajni i isprazni je. Zatim se vrati u središte prostorije.

Tamo ga je, s revolverom u ruci, ruku prekrivenih na prstima, podrugljiva osmijeha čekao Larch. Glavom pokaže prema maloj prostoriji gdje su već bili zaključani vlasnik banke i njegovi službenici.

— Još samo tebe čekamo — reče Mungoru.

— Ne više — odvrati Mungor i krene prema izlazu.

Sonny brzo podigne zastor i pogleda prodavaonicu na ulicu — Dolazi neka žena — reče i odmah — skrenula je u prodavaonicu. Izlazimo li zajedno?

— Da, samo bez žurbe. Upravo smo obavili posao — odgovori Mungor.

Izašli su iz banke, ležerno prešli ulicu i ušli u ruševinu bivše staje. Kad su ušli, Mungor još jednom pogledom pretraži ulicu na koju se već spuštao mrak. Na vidiku, kao ni pred bankom, nije bilo nikoga. Kimne Larchu i Sonnyju s izrazom zadovoljstva i neskrivenog ponosa.

— Ovo je išlo kao po loju — reče krenuvši žurno prema drugoj strani ruševine gdje su bili vezani konji.

— Bez greške — odvрати Sonny. — Ljudi od zakona trčkarat će uokolo kao bezglavi pilići. Ne ide mi u glavu kako sve ide lako.

Uzjahali su i krenuli.

— I dalje polako — reče Mungor. — Ne moramo se žuriti. Proći će sat-dva prije nego netko sazna što se dogodilo i pošalje potjeru za Jamesovom bandom.

Sonny se nasmije, ni Larch nije mogao prikriti izraz zadovoljstva.

— Zaista je bilo jednostavno. Koji je sljedeći cilj?

Mungor se osjećao dobro, čak veličanstveno. Sve je išlo gotovo po planu i oni su se stalno bogatili, a potjera se, osjećao je Mungor, vrtila u krug i od toga gubila glavu. Napraviti će on od njih još i veće budale!

— Larned — odgovori konačno na Larchovo pitanje. — nije daleko odavde. Opljačkat ćemo banku i otići, a potjera će još pretraživati grmlje oko Wichite.

— Upravo mi to odgovara — reče Larch potegnuvši opet iz

bocce. — Imam poseban razlog da se veselim tom gradu.

XIV

Za konje je to bio dug i zamoran put, ali su nadomak Larneda stigli u sumrak sljedećeg dana. Mungor je još bio zanesen uspjehom, pogotovo nakon što su svoti dodali još šest tisuća iz Wichite. I dalje ga je zabavljala pomisao kako predstavnici zakona bezuspješno jure za njima.

Larned je bio lijep gradić, opazio je to dok je na ulasku u glavnu ulicu čitao natpis na drvenoj tabli: »Ostavite svoj revolver izvan grada«.

— Rekao si da poznaješ ovo mjesto — obrati se Lachu.

Nije vjerovao da će im se naročito ovdje isplatiti, ali bilo je važno ponovo napasti, ako ni zbog čega onda zato da još više razljuti predstavnike zakona.

Revolveraš potvrdi vrativši gotovo praznu bocu u džep.

— Gdje je banka?

— Nema je, barem je prije nije bilo.

Mungor opsuje. Za Larned se odlučio naknadno, nije ga prije poznavao.

— Ljudi negdje moraju držati novac, sumnjam da ga čuvaju u čarapi.

Larch se počeo po bradi.

— Pa, oni koji nešto imaju vjerojatno to daju starom McGowanu na čuvanje. On je vlasnik najveće prodavaonice, barem je nekad tako bilo.

— Čini se da još postoji — reče Sonny. — Vidim odavde veliku zgradu na kraju ulice. Što je u onoj zgradi koja izgleda kao tvrđava, Larek?

— Zatvor — promrmlja Larch. — Mogu ti ispričati sve o njemu, bio sam jednom tamo.

– Kao da je građen od drva.
– I jeste. Unutra je kao da su te tresnuli u iskopani grob i zatim zasuli zemljom. Gotovo i da nema ni zraka ni svjetla.

– A što je ono pored McGowanova skladišta? – upita Mungor pretražujući pogledom gotovo pustu ulicu.

– Čini mi se hotel, pored nje ga je salun, barem je tako bilo kad sam posljednji put bio ovdje.

– Tamo ćemo prenoćiti. Konji se moraju dobro odmoriti. Još nešto, platite odmah račune. Nije nam potrebno da neki konjušar zbog nekoliko dolara digne dreku, a ujutro neće biti mnogo vremena.

– Hoćemo li opljačkati McGowanovo skladište? – upita Sonny.

– Nešto moramo – odgovori Mungor. Ljutilo ga je što se mora zadovoljiti manjim dućanom.

– Kada?

– Rano ujutro. U hotelu ćemo uzeti sobe. Ne treba da nas viđaju zajedno. I konje ćemo odvesti odvojeno u staju. U svitanje ćemo uzeti konje i naći ćemo se iza skladišta. Jasno?

– Jasno – odvrati Sonny već nestrpljiv da što prije stigne u salun gdje će zacijelo biti i žena.

Mungor obrati pažnju na Larcha. Sjeti se da je on govorio nešto kako je tom gradu ostao dužan i to ga zabrine.

– Larch, je li i tebi...

– Do đavola, jeste, nisam glup – odbrusi revolveraš. – Činilo mi se da ne slušaš. Ne želim nikakvu gužvu – odvrati Mungor mirno.

– Što hoćeš time reći?

Sonny nestrpljivo krene naprijed.

– Ja ću prvi ujahati.

Mungor je uporno gledao revolveraša.

– Upravo to, da ne želim nikakve gužve koja bi omela jutarnji posao.

– Već sam ti rekao da sam odlučujem o svom slobodnom vremenu – odvrati Larch, oštro podbode konja i pojuri prema središtu grada.

Sve do kasno u noć u salunu Mungor nije vidio ni jednog od njih. Uzeo je sobu u hotelu, oprao se i nakon što je vreću s novcem sakrio u madrac, večerao i tada pošao u salun.

Na putu se zaustavio pred McGowanovim skladištem i prodavaonicom, prostranim niskim zgradama i dobro ih razgledao. Na prednjoj strani zgrade bila su vrata i mali prozori a na stražnjoj još manji. Shvatio je da neće biti teškoća pri upadu. Zbog malih prozora izvana se nije moglo gotovo ništa vidjeti, što znači da ih prolaznici neće opaziti. Brinulo ga je samo to što nije znao gdje McGowan drži svoj novac i novac sugrađana.

Odgovor na to pitanje nije mogao čekati do sutra. Shvativši to, Mungor pođe uz zgradu do ulaznih stepenica i uspne se.

U susret mu je došao stariji muškarac. U prostoriji nije bilo nikoga i Mungor zaključi da McGowan vjerojatno ima stan iza prodavaonice.

– Trebate nešto?

– Cigarete.

Trgovac pokaže prema staklenoj vitrini na pultu i pođe tamo.

Mungor, pogledom pretražujući prostoriju ne bi li ugledao sef, pođe za njim. Pokaže na ku-

tiju sa cigaretama i zatraži tuce.

— Četvrt dolara — reče trgovac. — Nije skupo — odvrati Mungor i pruži mu novčić. — Jeste li sigurni da ne trebate ništa drugo. Uskoro ću zatvoriti.

Mungor zastane i pogleda ga. McGowan ubaci novčić u metalnu kutiju koju zatim smjesti u ormar koji je stajao iza željezne ograde gdje Mungor uoči još nekoliko sličnih kutija.

— Ne, hvala. Ovo je dovoljno — odvrati Mungor i krene prema izlazu.

Kad je ušao u salun, priđe šanku na čijem dnu ugleda oslonjenog Larcha. Mungor se osjećao dobro, bio je zadovoljan jer je znao gdje McGowan drži novac. Neće biti teško uzeti ga odande.

U tom času ugleda Sonnyja. Mladić je, grleći svakom rukom po jednu djevojku, ušao kroz stražnja vrata saluna. Glasno su se smijali dok su prilazili podiju za ples pored klavira. Sonny je nadoknađivao nekoliko izgubljenih noći dok su bili u pokretu.

I samome mu ne bi škodilo malo zabave sa ženama. Posljednji put bilo je to u Cheyenneu prije nekoliko tjedana. Mungor ponovo obrati pažnju na Larcha. Ovaj je naručio četvrt boce viskija i čvrstim i mirnim korakom krenuo prema gužvi u sredini. Očito nije išao prema sobi da mirno popije piće i pričekava da ga savlada san.

Mungor osjeti da ga jedna od djevojaka pažljivo promatra. Nosila je žutu haljinu, a njene široke razmaknute oči prijateljski su se smiješile. On kimne i pokaže prema praznom stolu.

— Donesite nam bocu i dvije čaše — reče barmenu i pođe prema stolu gdje je brineta već sjedila.

— Ja sam Charity — reče veselo. — Kako da tebe zovem?

— Može John.

Mungor nije imao nijedan drugi razlog da joj laže osim što mu se to učinilo dobrom idejom.

Djevojka ga je pažljivo proučavala.

— Nisam te još vidala ovdje — reče konačno.

— Ja sam samo prolaznik — odvrati on nalijevajući piće.

Buka u salunu postajala je sve jača. Nekoliko posjetilaca je pjevalo, a desetak parova plesalo na plesnom podiju po taktu koji je davao klavirist. Od dima se stvorio oblak čiji se oštar miris miješao s mirisom proline-nog alkohola i znoja.

— Hoćeš li plesati — upita Charity prazneći čašu.

Mungor je promatrao Sonnyja koji je s jednom od djevojaka izvodio plesne, njemu nepoznate korake.

— Ne, ja sam htio...

Charity se nasmije i držeći čašu ustane.

— Hajdemo. Ovako gubimo vrijeme.

Mungor se nasmije i pocrveni. Svidale su mu se žene koje ne oklijevaju. Uzme bocu i čašu i pođe za djevojkom prema stražnjim vratima, ali zastade kad je u prostoriju žurno ušao muškarac nešto vičući.

— Je li neko vidio šerifa? Ne-ka budala podmetnula je požar u zatvoru.

— Je li izgorio? — upita barmen dok su se ljudi okupljali oko njih.

— Nije, na vrijeme smo ugasi-
li vatru. Šerif...

— Tko je podmetnuo požar.
Neki zatvorenik?

— Ne, netko izvana.

— Izvana? — začuli su se začu-
deni glasovi.

— Kao što sam rekao. Ne
shvaćam zašto. Unutra nije bilo
nikoga. Znači da nije želio ne-
koga izvući.

— Poznaješ li koga?

— Stranac. Nizak, zdepast,
gleda kao da mu zmija viri iz
očiju. Malo prije sam ga vidio
ovdje kako kupuje bocu pića.

Mungor iznenada osjeti bijes.
To je bila ona budala Larch.
Morao je pretpostaviti da će re-
volveraš kojem se nešto vrzma-
lo po glavi prirediti gužvu.

— Gdje je sada?

— Strpali smo ga unutra i za-
ključali vrata. To bi valjda i šer-
if uradio.

— Vjerojatno. — reče neko. —
Je li pijan?

— Boca koju je imao gotovo
je prazna, a bilo je četvrt litre.

— Vjerojatno je pijan, nitko
ne može popiti toliko viskija u
tako kratko vrijeme a da se ne
napije...

Mungor krene natrag. Osjetio
je miris jorgovanove vodice.
Sonny je i dalje svakom rukom
držao po jednu djevojku i buljio
u njega. U njegovu pogledu ja-
sno se čitalo pitanje ne bi li tre-
bali pomoći Larchu i izvaditi ga
iz zatvora koji je toliko mrzio.

Mungor odmahne glavom i
vрати se Charity. Neka revolve-
raš provede ostatak noći u dr-
venom zatvoru. Barem je na si-
gurnom. Kad svane poći će da
ga oslobode. Uхвати Charity za
ruku i povede je prema straž-
njim vratima.

XV

Mungor je s osedlanim konji-
ma nestrpljivo očekivao da se
pojavi Sonny. Svjetlosne zrake
već su šarale po istoku i bio je
krajnji čas da krenu u McGo-
wanovu prodavaonicu, ispraz-
ne blagajnu i zatim svrate u za-
tvor i oslobode Larcha prije ne-
go grad bude na nogama.

Nije mogao okriviti nikoga
osim sebe samog za ovo što se
dogodilo. Larned nije bio dio
njegova plana, neočekivano je
skrenuo ovamo samo da bi
ugodio vlastitoj taštini. Više ne-
će odustajati od plana ni zbog
kojeg razloga.

Zvuk čizama po suhoj zemlji
vrati ga od njegovih misli.

— Kasniš — reče Mungor lju-
tito Sonnyju.

Sonny slegne ramenima, pri-
đe Larchovu konju i položi na
sedlo Larchov pojas s revolve-
rom. Pri slabu svjetlu plinske
svjetiljke koje je dolazilo izvana
izgledao je pokislo.

— Već sam bio krenuo kad
sam se sjetio da je njegov revol-
ver ostao u sobi. Morao sam se
vratiti.

— Dobro da si se sjetio — re-
če Mungor s odobravanjem.

Sonny je brzo i pažljivo sed-
lao svoga konja.

— Larch će biti bijesan što
smo ga cijelu noć ostavili u tom
zatvoru.

— Neka bude! To je najbolje
što smo mogli uraditi s obzirom
na osjećaje koje on gaji prema
ovom gradu.

— Nikada nisam mislio da bi
popivši malo više mogao na-
praviti ovakvu glupost.

— Nije riječ o tome. Može on
dosta popiti. Ima nešto protiv
ovog mjesta. Da mu je uspjelo

sa zatvorom, vjerojatno bi pokušao zapaliti cijeli grad. Jesi li spreman? Kasnimo.

Umjesto odgovora Sonny izvede konja iz staje. Ugledavši željeznu šipku sa svinutim krajem koju je držao Mungor, upita:

— Hoćemo li s ovim otvoriti zatvorska vrata?

Mungor potvrdi i povede svog i Larchova konja na ulicu već obasjanu blijedim svjetlom.

— Odlučio si da nas dvojica sami opljačkamo prodavaonicu?

— Bit će dovoljno, jučer sam pregledao mjesto. Bit će to igra-rija — Mungor opiše što je vidio sinoć. — Ući ćemo, ti ćeš paziti na vrata koja vode u McGowanov stan, a ja ću za to vrijeme iz ormara izvaditi kutije s novcem.

— Moglo bi duže potrajati ako ormar ima kompliciranu bravu.

— Dovoljan je nož sa čeličnom oštricom, a takvih ima tuce pri ruci.

Željeznom šipkom bez teškoća su otvorili ulazna vrata. Sonny je s oružjem u ruci stao na vrata koja su vodila u trgovčev stan. Kako je još bilo rano i ulice puste, a kroz prozore se ionako nije ništa moglo vidjeti, Mungor je smatrao da nije potrebna straža na ulaznim vratima.

Bez muke je otvorio željezna vrata ormara, a zatim i kutije i spremio novac u vreću.

Bilo je suviše tamno da bi mogao vidjeti čega se domogao, a paliti šibicu bilo bi opasno. Ali pod prstima je lako razlikovao gotovinu od papira i nakita koji su također bili pohranjeni u tr-

govčevu improviziračnom sefu. Razabirao je da je ulov malen, jedva vrijedan truda, ali kad su već došli ovamo, bilo bi glupo otići praznih ruku. Osim toga bilo je bitno ponovo nasamariti predstavnike zakona koji su još pretraživali šikaru oko Wichite.

Strpavši vrećicu u košulju, pride Sonnyju kojeg je jedva razabirao u mraku i oni tiho izađu i pride konjima. Ulica je još bila pusta, tek je tu i tamo s nekog prozora probijala svjetlost. Stanovnici Larneda uskoro će biti na nogama, ali će do tada oni već biti daleko.

Vodeći konje polako, tako da ih se jedva čulo, Mungor i Sonny krenu prema zatvoru, niskoj zgradi od balvana s ravnim krovom. Na prednjoj strani bio je samo jedan prozor visok oko pola metra i isto toliko širok. Do njega su bila vrata. Privezavši konje s druge strane, tako da ih se s ulice ne vidi, Sonny pride rešetkama na prozoru.

— Larch, to smo mi. Došli smo da te izvučemo.

— Gdje ste bili do sada, do vraga? — Larch odgovori bijesno. — Čekam cijelu noć.

Mungor pride vratima i zabi-je željeznu šipku pod bravu. Pri-likom trećeg pokušaja brava se odvali i šipka padne na zemlju. Mungor otvori vrata, a Larch izleti istog trenutka. U ruci je držao praznu bocu.

Stao je pred njih, a njegovo je tijelo zauzelo prijeteći položaj. — Još mi niste odgovorili! Što ste dosad čekali?

Sonny okrene glavu. Mungor mu odvrati hladnim pogledom.

— Mislio sam da je najbolje da, s obzirom na tvoje stanje, provedeš ovdje noć.

— Hoćeš reći da si me namjerno ostavio da provedem noć u ovoj smrdljivoj rupi?

— Bojao sam se da ćeš upasti u još veće neprilike, u nešto...

Larch se bijesno baci na njega ispružene pesnice. Mungor je očekivao takvu reakciju, ali se nije uspio na vrijeme izmaći. Udarac u bradu baci ga na koljena.

— Proklet bio — povika Larch navaljujući i dalje. — Ubit ću te...

— Larch! — povika Sonny. — Uradili smo to za tvoje dobro, baš kako je Mungor rekao.

Larch se ukočio a oči su mu bijesno sijevale pri pogledu na Mungora koji je odlučna izraza, s revolverom u ruci, brzo skočio na noge.

— Za moje vlastito dobro — reče Larch s gorčinom u glasu. — Jednom sam već ovdje proveo cijeli mjesec! Znaš li ti što znači mjesec dana biti u ovoj smrdljivoj rupi...

— Ne, i ne zanima me — prekinе ga Mungor spremajući revolver u korice. Okrene se i pogleda prema središtu grada. Tamo su se u jutarnjem svjetlu kretale sjenke dvojice muškaraca koji su išli prema njima. On se ponovo obrati Larchu:

— Ako želiš nastaviti s ovim, ja nemam ništa protiv, ali morat ćeš pričekati. Moramo brzo odavde.

— Prodavaonicu smo već op-ljačkali — objasni mu Sonny.

— Već ste bili u prodavaonici?

— Naravno — reče Sonny krenuvši prema konjima. — Mungor je jučer sve ispitao. Bilo je lakše nego upecati ribu u tavi.

I Mungor pođe prema konjima, a Larch, koji je još neko vrijeme oklijevao, zavitla praznu bocu kroz zatvorska vrata i krene za njima. Sa sedla uzme revolver i opase ga.

— Ovo još nije gotovo — odbrusi Mungoru.

— Ja sam kriv isto toliko koliko i on — dobaci Sonny. — Ne svaljuj svu krivicu na njega.

— Ti još nisi odrastao — odvrati Larch hladno. — Ti ne znaš što znači provesti svu noć iza zaključanih vrata. On zna.

— Tvoje cvilenje o zatvorima postaje mučno i zamorno — odbrusi Mungor. — Vjerojatno svaki čovjek nosi u sebi nešto što ga muči, ali obično to drži za sebe. To bi i ti trebao naučiti... Bolje da što prije odemo odavde, inače ćemo svi završiti u zatvoru.

— Kamo ćemo? — žurno upita Sonny nastojeći da što prije prekinе teške riječi.

— U Hays — odgovori Mungor dok su kretali. — Nije daleko odavde, a tamošnja banka čuva plaće vojnika iz Fort Haysa.

* * *

Zamjenik šerifa Ben Houston nije odustajao od potjere. Negdje ispred njega su trojica ubojica koje slijedi. O njima ovisi i njegova sreća. Ako ih nađe i dovede natrag, budućnost mu je osigurana, ako ne...

Kradljivci su se ponašali točno onako kako je on predvidio, stalno su bili u pokretu, nikada se nisu previše zadržavali u istom mjestu. Posljednji trag uhvatio im je u Abileneu, možda su još u tom kraju, a možda su već u Teksasu, Nebraski, Ko-

loradu, ili bilo kojem mjestu u ovom području. Prije ili kasnije će pogriješiti, a on bi u tom trenutku trebao biti u blizini. I bit će. Slijedit će ih i uskoro prozreti njihov plan, razmišljat će kao i oni. Tada će lako predvidjeti njihov slijedeći korak i tamo ih dočekati.

Houston uspori konja i napola izvuče revolver iz korica. Na stazi su se pojavila dva jahača, izašavši iz grmovitog područja. Zamjenik skine šešir, prođe prstima kroz prašnu kosu i otare znoj sa čela. Učini mu se da su goniči stoke. Vjerojatno idu na zapad.

— Dobar dan — pozdravi. — Vruće je danas.

— Jeste — složi se stariji.

— Kamo ste krenuli? — upita ga mladi.

Houston se nasmiја na tako određeno pitanje, ali kako su i njemu trebale informacije odlučiti da odgovori.

— Prema Abileneu. Tražim neke prijatelje. Jeste li vi odavde?

— Nismo. Dolazimo iz Wichita — odgovori stariji kauboj.

— U gradu je uzbuna — doda mladi. — Jamesova banda opljačkala je banku.

— Tako, dakle. Čuo sam da ponovo haraju. Je li netko ozlijeđen?

— Čini se da nije. Upali su, uzeli gotovinu, isto kao i u Abileneu i Emporiji, čuli smo.

Emporija. Houston nije znao za taj prepad kao ni za ovaj u Wichiti.

— Koliko su uzeli u Wichiti?

— Oko šest tisuća — odgovori mladi. — Zaista na lak način dolaze do novca.

Houston ponovo otare znoj sa čela.

— Pa i nije baš — reče. — Drago mi je što smo popričali — mahne im i krene dalje.

Abilene, Emporija, Wichita. Koji je slijedeći grad u Kansasu na redu? To još nije mogao predvidjeti, ali u jedno je bio siguran. Razbojnici imaju plan koji se sastoji od kontinuiranih prepada koji im redovito donose velike svote novca. Nisu bili kao ostali razbojnici koji su napadali, pokupili ono što su našli, i zatim se negdje zaustavili da to potroše i provedu se. Ovi su imali na umu nešto više, vjerojatno čitavo bogatstvo. Kad sakupe određenu svotu, razdvojit će se i nastaviti svatko sam nastavši ili u Kanadi ili u Meksiku.

Odluči da ne svrati u Abilene nego pođe u Wichitu da nešto više dozna. Za sada se zadržavaju u Kansasu i odavde će vjerojatno krenuti na jug. Ako je to točno, njemu je posao nešto olakšan.

XVI

Trojica sa šeširima širokih oboda u dugačkim ogrtačima mirno su jahala prema središtu Haysa, neprivaćeci ničiju pažnju. Grad je ležao na glavnom putu i stranci su u njemu bili uobičajeni. Osim toga većina muškaraca u Kansasu nosila je iste takve dugačke kapute da bi ih štitili od prašine, sunca i vrućih vjetrova.

— Evo banke — reče Mungor ne pokazujući rukom nego glavom nisku, solidno građenu zgradu na uglu. — Još je rano, moramo negdje provesti vrijeme do zatvaranja banke.

– Bilo bi dobro da se negdje zaustavimo – reče Sonny lju-ljajući se u sedlu. – Već sam umoran od sjedenja u sedlu.

Larch ne reče ništa, kao što nije govorio gotovo ništa otkako su krenuli iz Larneda. Mungor na to nije obraćao pažnju, jer je znao da je revolveraš još ljut zbog incidenta sa zatvorom. Ali Mungor je bio čvrsto odlučio da to ne smije utjecati na njegove planove, pogotovo ne sada kad su se približavali cilju. Upast će u banku u Haysu u kojoj je najmanje deset tisuća, a zatim nastaviti prema jugu. Možda će usput opljačkati prodavaonicu, tek toliko da podignu malo prašine.

– Uskoro ćemo ostati bez hrane i vode – reče Sonny. – Misliš li da bismo ovdje mogli nešto nabaviti?

– Ja idem u onaj salun – konačno se javi Larch i oštro skrene prema obližnjem malom baru.

Dok ga je promatrao kako odlazi u Mungorovu se licu pojavio sumnjičav izraz.

– Idi s njim. Dugo je bio bez pića. Možda će, kad nabavi novu bocu, biti bolje raspoložen. Ja ću nabaviti nešto hrane i doći za vama.

Sonny radosno poskoči. Izgleda da nekoliko sati provede u ženskom društvu odjednom su ga oraspoločili.

– Napuni čuturu vodom, podsjeti i Larcha – povika Mungor za njim. – I zaboravi žene, vrijeme je prekratko.

Sonny se glasno nasmije.

– O meni ne moraš brinuti.

Mungor pođe niz ulicu prema prodavaonici. Tamo je nabavio hranu, a na crpki čuturi-

cu napunio vodom. Kad je to uradio, krene prema sjeveru grada praćen sumnjičavim pogledom trgovca, uglednog građanina koji je očito smatrao da uvijek mora biti oprezan. Kad je dovoljno odmakao, skrene lijevo i u velikom krugu krene prema salonu.

Do zatvaranja banke trebalo je pričekati još oko sat vremena i on sveza konja pored Larchova i Sonnyjeva.

S bisagama ispunjenim novcem, prebačenim preko ramena uđe u salun gdje osim barmena i Larcha, koji je sjedio za udaljenim stolom u kutu, nije bilo nikoga. Sonnyju ni traga.

– Jesi li uspio nadoknaditi vrijeme apstinencije? – upita Larcha i sjede nasuprot njemu.

– To te brine?

– Ni najmanje – odvrati Mungor potegavši gutljaj iz boce.

– Imaš li kakve primjedbe na to što nisam bio s vama u skladištu i obavio svoj dio posla?

– Ne naročito.

– Onda o tome više ne želim ništa čuti – reče Larch i napuni čašu. – Kada upadamo u ovdašnju banku za koju tvrdiš da je prepuna novca?

– Uskoro – odvrati Mungor pogledavši kroz prljavi prozor.

Mungor okrene glavu prema stražnjim vratima koja su se s treskom otvorila. Kroz njih je ušao Sonny vodeći sa sobom visoku tamnoputu djevojku u crvenoj haljini.

– Čini se da je mali spreman – suho će Larch. Mogao je mirno dodati da je i on nakon nekoliko časa viskija i s novom

bocom u džepu, spreman, ali to nije rekao.

Mungor kimne, daje znak Sonnyju i krene prema vratima. Larch krene za njim, a nakon nekoliko trenutaka pridruži im se i Sonny.

— Vrijeme je da krenemo na posao — reče veselo.

— Tako nekako. Zajedno ćemo jahati do banke kao da imamo nekog posla, a zatim po starom.

— Upravo o tome želim nešto reći — doda Larch odvezujući konja. — Pošto završimo ovdje, želim da mi daš moj dio, sav moj novac. Dovoljno sam star da pazim na njega.

Mungor razmisli trenutak osjećajući u tome prvi znak pravog razdora među partnerima.

— U redu. Čim se prvi put zaustavimo, dobit ćeš svoj dio — reče dok je uzjahivao. Zatim se obrati Sonnyju: — Želiš li i ti svoj dio?

Mladić koji je već sjedio u sedlu slegne ramenima.

— Nisam o tome razmišljao. Radije bih da ti čuvaš moj dio, ali ako ga se ti želiš otarasiti, uzet ću ga ja. Glavno da se ne razilazimo.

— Jesi li imao na umu da se razidermo? — upita Mungor Larcha.

— Ne, što se mene tiče ništa se ne mijenja, nastavljamo po istom planu. Jednostavno ću se osjećati bolje imajući novac u svom džepu.

Mungor pomisli kako će mu to u stvari biti olakšanje. Ne samo što će se riješiti odgovornosti, nego će mu biti i lakše jer su vreće postajale već prilično teške.

Sjene su već prilično dugačke, a puls grada sve se više usporavao. Negdje na kraju lajali su psi, a iz crkve je odzvanjalo zvono žalosti. Kad su stigli do raskršća, Mungor je mogao vidjeti da su vrata banke još otvorena. Stići će u najprikladnije vrijeme.

— Bez pucnjave — reče Mungor tiho dok su prilazili banci. Vojska je u blizini i ne bi bilo zgodno...

U tom trenutku nekoliko konjanika predvođenih mladim potporučnikom pojaviše se iza ugla na kojem je bila banka. Patrola uspori, a oficir začuđeno promatrajući tri jahača podiže ruku.

— To su oni! — odjednom poviče jedan vojnik. — To je ta banda, kladim se da su došli opljačkati banku.

Mungor nije oklijevao. Uletjeli su u zamku koja im doduše nije bila postavljena, ali je bila podjednako opasna. Snažno podbode konja, okrene se i pojuri niz usku ulicu kojom su došli.

Čuo je Sonnyjeve povike i pucnjeve iz Larchova revolvera, ali se nije okretao da vidi je li pogodio nekog vojnika, ili je pucao samo zato da ih zadrži. Trebalo je stići do kraja ulice prije nego vojnici otvore vatru na njih.

To mu je uspjelo u trenutku kad se začula pucnjava iz vojničkog oružja. Pogleda unatrag da vidi stižu li njegovi partneri. Obojica su u ruci imali revolvere i pucali na patrolu koja je za njima jurila u punom galopu, ali sada bez mladog oficira.

Mungor počeo brzo razmišljati. Barem još jedan sat neće pa-

sti potpuni mrak koji bi ih zaštitio. Ni konji im nisu bili odmor ni. Patrola će ih vjerojatno sustići.

S lijeve strane ugleda usku stazu. Mungor skrene bez oklijevanja, a za sobom je čuo topot kopita Larcheva i Sonnyjeva konja. Oni su i dalje izmjenjivali pucnjavu s patrolom koja im nije bila ništa bliže nego na početku. Zasada su imalu malu prednost, ali to neće dugo trajati.

Staza je završavala pokraj male farmerske kućice. Kad su ujahali u dvorište, iz kuće izađe muškarac i žena s nekoliko djece. Kad su vidjeli što se događa, brzo uđu u kuću, a Mungor, Larch i Sonny, pucajući u vojnike iza sebe, projurili su pored njih i krenuli prema drveću i grmlju nedaleko od farme. Ako uspiju zadržati konjanike dok stignu do drveća, možda će ih se otarasiti.

Ušli su u polje suncokreta tu i tamo isprekidano hrastovima i ostalim drvećem. Kad su dovoljno zamakli i izgubili vojnike iz vida, Mungor naglo skrene desno i počne se u širokom luku vraćati u istom smjeru odakle su došli.

Nakon stotinjak metara ujahali su u niski klanac. Konji su dahtali od umora. Patrola je ostala nekoliko stotina metara za njima i pucnjevi nisu se više čuli.

Kad je bio siguran da su dovoljno odmakli, Mungor se okrene prema Larchu i Sonnyju. Revolveraš je mirno spremao oružje u korice, očito nesvjestan krvave mrlje na rukavu košulje. U Sonnyjevim očima vidjelo se uzbuđenje zbog onog

što se upravo dogodilo.

— Sreća nam se nije osmjehnula — dobaci Sonny brišući znoj.

Mungor se uspravi u sedlu.

— Nismo mogli predvidjeti da će se pojaviti vojnici...

— Mogli smo pretpostaviti — upade Larch. — Kasarna je u neposrednoj blizini.

Sonnyjevo se lice uozbilji, jer je shvatio da opet počinje prepirka.

— Vrijedilo je pokušati — dodade brzo. — U svakom slučaju bolje da se što prije izgubimo odavde. Neće odustati od potjere, pogotovo zato što smo ubili potporučnika.

— To sam ja uradio — reče Larch. — Ne preuzimaj moju krivicu. Samo sam ih tako mogao usporiti.

Mungor nije ništa rekao. Osjećao je gorčinu u ustima, ali je znao da Larch ima pravo. Uostalom, sada nemaju vremena za prepirku.

— Kamo krećemo? — upita Sonny.

— Na jug prema indijanskom teritoriju — odvrati Mungor. — Tamo postoji područje na koje vojska i zakon ne smiju. Zadržat ćemo se nekoliko dana dok se sve ne smiri.

XVII

Pažljivo su se kretali kroz šipražje pazeći da ne budu odviše bučni. Nisu znali gdje će ih vojnici dočekati. Mungor se plašio da se patrola razdvojila i da bi ih vojnici mogli opkoliti.

Kad je pala noć, već su bili prilično odmakli u smjeru jugozapada prema indijanskom području.

— Hoćemo li se zaustaviti u Buffalu? — upita Sonny kad su

se, nešto prije ponoći, na trenutak zaustavili pod drvećem da bi se i oni i konji odmorili. Njegov glas izražavao je nadu i sjećanje na društvo žena u salunu »Palača«.

— Zar nikada ne misliš ni na što drugo osim na žene? — kiselu ga upita Larch ispruživši se po vlažnoj travi.

Sonny se nasmije. Na bljedo mjesecini koja ih je obasjavala doimao se još mladim.

— Ne mogu smisliti ništa bolje što bih mogao raditi u slobodno vrijeme. A to je sigurno zabavnije od cucljanja boce viskija. Što ti kažeš, Mungore?

Mungor izvadi iz džepa posljednju od cigara koje je nabavio u Larnedu. Bila je slomljena i on je baci.

— To bi značilo vući vraga za rep. Vojnici iz Haysa neće nas se okaniti tako lako i bilo bi bolje da što prije prijedemo granicu. — Zastane neko vrijeme i doda smiješeći se. — Osim toga, ovdje u Kansasu smo napravili priličnu gužvu.

— Točno — promrmlja Sonny. — Vjerojatno im se već vrti u glavama od zbrke koju smo priredili. Hoćeš li da zapalim vatru za kavu?

— Ne, vatra se vidi iz daljine. Pričekat ćemo do jutra.

Kad su se pojavili prvi zraci svjetlosti, Mungor odluči da odmah nastave put. Imao je loš predosjećaj, a Sonny i Larch koji su do tada naučili da poštuju njegove procjene, krenuše bez prigovora.

Jahali su brzo ali nisu forsirali konje. Mungor se neprestano osvrtao i u dva navrata vidio je neke konjanike, ali nije mogao biti siguran tko su. Nije že-

lio riskirati i svaki su se put povlačili sa staze u gušće raslinje gdje ih se nije moglo opaziti.

Prošla su tri duga dana i isto toliko noći dok nisu stigli do cilja. Kad su naišli na napuštenu kolibu koja je bila duboko u teritoriju koji ne zahvaća zakon, počeli su lakše disati.

Bili su umorni, i izgladnjeli. Kad su se smjestili u kolibi, pobrinuli za konje i pojeli mršav ručak od preostalih zaliha odspavali su polovicu dana.

— Koliko ćemo dugo ovdje logorovati? — upita Larch razgledajući svoju praznu bocu.

Bilo je to sljedećeg jutra dok su sjedili pored vatre i pekli krumpire, a voda za kavu ključala u lončiću.

— Dan-dva — odvrati Mungor stružući dno limenke nožem. — Potrebno je da se konji odmore. Do meksičke granice imamo još dosta.

— Da — složi se Larch i upitno pogleda Mungora. Čini mi se da smo se prije nego smo krenuli ovamo nešto dogovorili. Mali, dodaj mu vreću, ovdje to možemo na miru obaviti.

Sonny upitno pogleda Mungora. Ovaj slegne ramenima pokazujući da mu je svejedno. Dječak mu donese vreću koju ovaj otvori i sadržaj podijeli na tri jednaka dijela.

— Oko dvanaest tisuća svakome — reče.

— Gospode! — promrmlja Sonny bez daha.

— Dok stignemo do El Pasa morali bismo to udvostručiti, ako nas sreća posluži — doda Mungor smijući se.

— I hoćemo — oduševljeno povika dječak. — Ti namносиš sreću i sve dok smo zajedno, do-

bro je. Je li tako, Larch?

— Vjerojatno — odvrati Larch i izvadi iz svoje vreće neku staru košulju, raspara je i u nju umota svoj dio.

Mungor se samo smiješio dok je svoj dio vraćao u platnenu, a zatim u kožnatu vreću koja je sada bila znatno lakša. Larchu je teško padalo priznanje da je sve u najboljem redu unatoč neuspjehu u Haysu. Mungora to nije smetalo. Malo pomalo on se približavao cilju — ugodnu životu u Meksiku. Odjednom se sledi čuvši iza sebe glasove.

— Čini se da su ovo Jamesovi momci...

Iza njih su stajala četiri čovjeka s uperenim revolverima. Došli su sa strane prema kojoj je bio okrenut Larch, ali ih on, zabavljen diobom novca, nije vidio.

Sonny poskoči i posegne za revolverom, ali ga jedan od muškaraca upozori mašući svojim oružjem.

— Zar ti je tako malo stalo do života, dječake?

Mungor mirno ustane.

— Nema nogo, momci, ali ako ste gladni... — reče posegavši za zalihama hrane.

Sva četvorica bila su nemarno odjevena, izmučenih lica, otpadnici poput njih samih.

— Nismo došli jesti. Čuli smo da ste pokrali banke u Kanzasu, i kad smo vas ugledali, razveselili smo se — reče jedan.

Drugi, nešto stariji pride im bliže.

— Vi niste Jamesova banda, barem ni jednog od vas nisam vidio s njima.

— Nismo ni rekli da jesmo — odvrati Larch pogledavajući Mungora.

Revolveraš je stajao opuštenu ruku. Na najmanji Mungorov znak on bi uletio u okršaj. Među ljudima poput njih postojala su neka nepisana pravila.

Crnobradi pokaže revolverom prema Mungorovim vrećama. — Kako bi bilo da mi dodate te vreće, a zatim i vas dvojica vaše. Bilo bi bolje da ne pomišljate na revolvare, jer nas je četvorica, a vas samo trojica.

Mungor sagne glavu i pogleda Larcha, ali sada pogledom koji je nešto značio.

— Moju možeš odmah dobiti — reče revolveraš i krene prema svom zamotuljku, ali u isti čas Mungor začuje pucnjeve iz njegova oružja. I on sam baci se na tlo i počne pucati. Istovremeno osjeti toplinu na obrazu i ruci ali, kao i u ratu, sreća je bila uz njega. Kad se uspravio vidi da četiri nesretnika leže na zemlji bez znakova života. Larch je mirno punio revolver ne obraćajući pažnju na njih. Sonny je s revolverom u ruci buljio u mrtvace, a na njegovu mladom licu očitavao se prezir.

On spremi revolver i prihvati se dijeljenja hrane.

— Krećemo čim pojedemo. Pucnjava bi nam mogla dovesti još gostiju.

— Neka dođu — ponosno odvrati Sonny. Dokazali smo da se znamo brinuti o sebi.

Larch je spremio oružje i svezao svoj zamotuljak oko pasa.

— Zar se nikada ništa ne mijenja. Lako je doći do nečega, teže je to sačuvati. Kamo ćemo sada?

— U Las Vegas, preko u Novom Meksiku — odvrati Mungor. — Nekoliko kockarnica bit će dobar posao.

— Tko ste do vraga vi — upita sjedokosi narednik grubim glasom brišući suha usta prašnjavom rukom.

— Ben Houston, zamjenik šerifa iz Denvera — Ben pokaže zvijezdu.

— Jeste li sigurni da su to oni isti koji pljačkaju banke i ubijaju po cijeloj državi.

Narednik opsuje. On i njegova patrola pretražili su čitav kraj nakon što je ubijen potporučnik Hutchins i nije mu bilo do bezveznih razgovora.

— Naravno da sam siguran, neću ih zaboraviti ili zamišliti s nekim drugima.

— Želim samo biti siguran da su to oni isti koji su nestali prema indijanskom teritoriju. Pretpostavljam da ih vi tamo ne možete slijediti.

— Na žalost ne mogu iako bih dao godišnju plaću da mogu sam krenuti za njima. Potporučnik je bio moj prijatelj. Kako dugo ih slijedite, zamjeniče?

Houston skine šešir i prođe rukom kroz kosu.

— Od Denvera gdje su opljačkali banku ubili i silovali.

— Pretpostavljam da znate da ni vi ne smijete u onaj raj za propalice i razbojnike.

— Otkako sam prešao granicu Kolorada, nemam nikakvih zakonskih ovlaštenja, ali to me neće zaustaviti. Dovest ću ih žive ili mrtve.

— Sretno, zamjeniče — dobaci mu narednik i dade svojim ljudima znak da krenu natrag prema tvrđavi.

Houston se nasmije. Sreća mu nije bila baš nesklona. Prešao je Kanzas, ali im je ostao na tragu. Susret s vojnicima bit će mu naročito koristan, uštedjet

će mu tjedne i tjedne traganja.

Što li će sljedeće uraditi? Kud će krenuti pošto se odmore na mjestu gdje im zakon ne može ništa. U Kanzasu nema više ništa za njih. Las Vegas, u Novom Meksiku je pravi rudnik za njih, a i on je bio raspoložen za kockanje.

XVIII

— Ne doima se bog zna kako — reče Larch kad su s borovitog brežuljka prvi put ugledali Las Vegas.

— Izgled često vara. Bio sam ovdje prije pet mjeseci i pregledao grad. U istočnom dijelu ima nekoliko saluna i kockarnica. Kažu da ljudi dolaze ovamo zbog zabave — reče Mungor.

— I mi dolazimo zbog zabave, samo druge vrste — nasmije se Sonny. — Ulazimo razdvojeni kao obično?

— Kao obično, ti s južne strane, Larch sa zapada, a ja odavde. Ne zaboravite da se ne poznajemo.

— Zašto ja ne bih ujahao po glavnoj ulici, a ti napravio krug na zapad? — namršteno upita Larch potegnuvši iz boce.

— Meni je svejedno, ali onda bi bilo bolje da skineš ogrtač i malo se dotjeraš. Tvoj izgled odaje odmetnika i zaustavit će te prije nego što uđeš u grad.

— U redu, onda ja idem naokolo — odvrati Larch ljutito i skine ogrtač. Gdje ćemo se naći?

— Najveći kasino je u Bonanza ulici. Taj ćemo orobiti oko ponoći kad se smanji gužva. Tamo možete iznajmiti sobe, a imaju i staju.

— Ne bih imao ništa protiv da se nekoliko dana zadržimo ovdje — reče Sonny vrpoljeći se

u sedlu. — Već sam srastao s konjem.

— Došli smo zbog »Bonanze«, a ne zbog djevojaka i viskija, zato pazite što radite — odvрати Mungor strogo. — Mjesto vrijedi pet, možda šest tisuća dolara.

Larch kritički pogleda obrise grada.

— Zašto bi u ovako neuglednom gradu bilo toliko novaca?

— Očekuju da ovuda prođe željeznica, kao i kroz Buffalo.

— Do đavola, do tada bi moglo proći još dosta vremena.

— Možda, ali saluni niču kao gljive i izvrsno posluju.

Revolveraš dlanom utjera čep u bocu viskija i vrati je u džep.

— Čini se da mali i ja vjerujemo u sve što ti kažeš — reče zakopčavajući dugmad na košulji.

Mungor zategne uzde i mirno pogleda zdepastog revolveraša.

— Već sam ti rekao i sada ponavljam, kad god zaželiš možeš otići. Meni je svejedno.

Revolveraš se kiselo nasmije.

— O, ne, ostajem. Nikada ne propuštam dobar posao, a ovo s tobom zaista je jednostavno.

Mungor ne odgovori, a Larch podbode konja i krene na zapad. Sonny krene za njim.

— Vidjet ćemo se kasnije.

Kao i obično, Mungor je imao pravo, pomisli Sonny dok je s balkona drugog kata promatrao gužvu u salunu. »Bonanza« je bila puna ljudi iz svih krajeva zemlje i činilo se da novac samo teče. Mungor se još nije pojavio. Sonny je znao da će se on najprije pobrinuti za konja, zatim otići k brijaču i okupati se. Sonny je to sve obavljao na br-

zinu, u sobi, kako bi mu ostalo što više vremena za provod sa ženama. Kockanje ga nije veselilo. Gubljenje novca na taj način smatrao je glupošću.

— Kauboju, doimaš se usamljeno.

Sonny se okrene. Na ustima mu se pojavi osmijeh. Već je prije u restoranu opazio tu ženu. Sva u bijelom, s mnogo čipki, savršena lica, tamne kose i očiju, bila je to najljepša žena koju je dotad vidio.

— Kad muškarac vidi ženu poput tebe, naravno da se osjeća usamljen — odvрати. — Zovu me Sonny.

Žena je očito izašla iz jedne od soba u hodniku. Pride mu bliže, a od mirisa njenog parfema Sonnyju se uzburka krv.

— Ja sam Dolly. Nisi li malo prije bio u restoranu?

— Da, i ja sam tebe vidio. Pokušavao sam uhvatiti tvoj pogled i započeti razgovor.

Dolly se nasmije i potapše svježje rumene obraze svijetloplavim rupčićem.

— Radiš ovdje? — Sonny se zanosio mislju da bi mogao neko vrijeme provesti sa ženom o kakvoj je do sada samo sanjao.

— Da — odvрати Dolly. — Ali ja sam nešto posebno i vrlo sam skupa. Ali toliko i vrijedim.

— U to ne sumnjam — odvрати Sonny gledajući je s divljenjem. — Kako bi bilo da nabavimo piće i podemo u moju sobu?

Dolly se nasmije, a njena bijela okrugla ramena potresu se ispod svilene haljine. — Zašto ne, samo ako imaš dovoljno novca.

— Imam ga i više nego što mi treba.

Dolly ga sumnjičavo pogleda.
— Svi tako kažu, ali kad treba platiti...

Sonny potapše zamotuljak koji je vezao kao i Larch oko pasa.

— Ovdje je, sve je ovdje. — A zatim zavuče ruku u džep i izvadi nekoliko zlatnika. — Što sada kažeš?

— Sviđaš mi se — odvrati Dolly i uhvati ga pod ruku. Dok su išli prema sobi, ona pogleda prema prizemlju i zastane užasnuta. Pogledom punim straha gledala je prema ulaznim vratima na kojim se upravo pojavio Mungor.

— U ovoj zemlji ima stotine, možda tisuće saluna, a on je morao doći baš u ovaj — reče Dolly tihim i prestrašenim glasom.

— Misliš onaj visoki tip? Poznaješ ga?

Dolly kimne.

— Bio je moj muž. Pobjegla sam s drugim za vrijeme rata. Ubit će me ako me vidi...

Mungorova žena... Sonny se sjeti priče koju mu je Larch ispričao. Mungor je zaboravio reći da je Dolly najljepša žena na svijetu.

— Ti se zoveš Darsie...

— Poznaješ ga? I znaš za mene?

Sonny potvrdi.

Prijatelj mi je. Kako to da ga nisi vidjela kad je bio ovdje prije nekoliko mjeseci?

— Nisam bila ovdje, došla sam nedavno — odvrati Dolly i slegne ramenima. — Čini se da je sada sve gotovo.

— Ne brini, ja mu neću reći. Mi nismo baš dobri prijatelji.

— To neće pomoći — odvrati ona bespomoćno. — Dolje u sa-

lunu visi moj portret, on će ga vidjeti i barmen će mu reći da sam u sobi broj deset.

Sonnyju je postajalo jasno da će njegova rajska noć propasti zbog Mungora. Nije mogao podnijeti pomisao da će Mungor nanijeti bilo kakvo zlo Dolly, barem ne ako on to može spriječiti, pa makar ga to stajalo i dvostruko više od svote koju su noćas trebali pokupiti u »Bonanzi«.

— Ne boj se — reče joj tihim ali odlučnim glasom. — Ja ću se pobrinuti za Mungora, ti se samo drži po strani.

XIX

— Ovo je pravo prokletstvo — psovao je Larch dok su se po vrelom poslijepodnevu udaljavali od grada. — Mogli smo zaraditi deset, možda petnaest tisuća.

Mungor nije progovorio ništa sve otkad su naglo napustili Las Vegas. Ali sada glasno opsuje i okrene glavu.

— Larch ima pravo. Ovo je mogao biti najveći ulov do sada. — Tko su bili tipovi koji su ti otkucali da su nam postavili zamku? — naglo se okrene i upita Sonnyja.

— Nisam rekao da su otkucali — ispravi ga Sonny. — Rekao sam da sam čuo razgovor, pretpostavljam da su bili na straži.

— Kako su mogli znati da ćemo doći — reče Larch potegavši iz boce.

— To i mene zanima. Možeš li odgovoriti na to pitanje, Sonny? — Mungor pažljivo pogleda dječaka.

— Ne, ne mogu, rekao sam ti ono što sam čuo.

— Što nije baš mnogo, da bi ostali bez toliko gotovine.

— Do vraga, i ja gubim! — Sonny će ljutito — Vas dvojica kao da to zaboravljate.

Mungor se malo opusti. Nije imalo smisla i dalje razmišljati o pet tisuća dolara koje bi dobio svako od njih, ipak je bolje ovako nego da su završili iza rešetaka ili mrtvi. Ali i dalje ga je mučilo pitanje kako je netko mogao znati da dolaze u Las Vegas. Možda im je na tragu neki lukavi tip koji je predvidio njihovo kretanje i stigao prije njih. On ponovo pogleda Sonnyja. Dječak se smiješio nekako čeznutljivo i tužno, kao da se sjeća nečeg lijepog, nečeg što neće zaboraviti. Mungor ga je još neko vrijeme sumnjičavo promatrao, a zatim se okrene. Sonny ne bi pokvario njihov plan ni za što na svijetu, novac mu je značio više od svega.

— Reci mi točno što si čuo. Sonny opsuje.

— Već sam ti jednom rekao. Sada više ne možemo ništa promijeniti.

— Ne možemo se vratiti, ali me zanima je li nam netko od zakona na tragu.

— Zakon? — Sonny se namršti. — To je nemoguće.

— Čuo si kako govore o klopki za Jamesovu bandu, ali kako su mogli znati da ćemo doći baš u »Bonanzu«? Posljednji put su čuli za nas u Kansasu.

Sonny zaustavi konja i pogleda svoje partnere pogledom punim bijesa.

— Vas dvojica mislite da sam vas izigrao?

Larch se zaustavi pored Mungora i nasmija hladnim odbojnim smijehom.

— Ja ništa ne kažem, dječake, ali Mungor ima pravo, događa

se nešto čudno...

— Ostavi to — prekine ga Mungor. — Ja nisam nikome, pa ni vama, govorio svoje planove unaprijed, znači nitko nije mogao donijeti glas prije nas.

— Nitko nas nije slijedio — reče Larch. — Ja sam pazio.

— Mislite li da su možda govorili o nekoj drugoj trojici? — upita Sonny nešto mirnijim glasom.

— Možda, ali rekao si da su spominjali Jamesovu bandu. Bilo bi dobro da smo malo razmislili prije nego smo odmaglili...

— Svakako — doda Larch. — Baš sam imao dobre karte kad si ti dojurio i zatim izgurao Mungora prije nego je i ušao. Ne znam što bi se promijenilo da smo još pričekali.

Sonny rezignirano slegne ramenima.

— Činilo mi se da je najbolje da što prije odmaglimo.

Mungor potvrdi glavom.

— Bolje je igrati na sigurno, ako je bilo nečega, moglo nas je stajati glave.

— Što je bilo, bilo je. Kamo ćemo sada? — upita Larch.

— Najprije ćemo pronaći prenoćište, konji se nisu dovoljno odmorili u Las Vegasu. A onda dalje na jug.

— U koji grad? — Sonny se sada osjećao sigurnijim i ponašao se kao obično, veselo i zainteresirano.

— Planirao sam Santa Fe, zatim Albuquerque, ali ako postoji mogućnost da nas neko slijedi, bolje da krenemo niz Rio Grande ravno do Socorroa.

— Ima li tamo nešto naročito?

— Da, puna banka i činjenica da je samo tri, možda četiri da-

na jahanja udaljen od meksičke granice — odvrati Mungor.

XX

Mungor naglo zaustavi konja. Bilo je poslijepodne, gotovo tjedan dana pošto su napustili Las Vegas. Stigli su nadomak Socorroa, razdvojili se po običaju, da bi se kasnije, ponovo sastali...

Najednom se pojave tri muškarca, sva trojica sa zvijezdama. Iznenada su s uperenim puškama izišli iz zasjede.

— Stani! — naredi najstariji, očito šerif. — Ruke u vis. Ne bih volio pucati u nevina čovjeka.

Mungor je polako dizao ruke razmišljajući pri tom je li to samo uobičajena kontrola ili zasjeda? Misle li oni da je on sam, ili su vidjeli Sonnyja i Larcha i prepoznali »Jamesovu« bandu.

— Kamo si krenuo, kauboju?

Šerif, podeblji muškarac, spustio je pušku pouzdajući se u svoje zamjenike.

— Prema gradu, ma koji bio — odvrati Mungor praveći se srdit. — Zašto ste me zaustavili, zar čovjek ne može...

— Pokušaj bez zanovijetanja — hladno odvrati šerif. — Grad se zove Socorro, čudno je da to ne znaš.

— Prošao sam kroz mnoge gradove, tko bi ih sve znao.

— Ako ne znaš gdje si, što ćeš ovdje?

— Ništa. Jesti, prenoćiti.

— Znači da ujutro odlaziš?

Mungor slagne ramenima. Možda, a možda ću ostati nekoliko dana ako mi se svidi. Mogu li znati zašto ste me zaustavili?

— Tražimo nekoga. Jesi li sam?

Mungor opsuje i osvrne se.

— Vidite li još nekog?

— Čini se da ne...

— Nije točno, šerife, vidio sam tri jahača kako dolaze, on je bio jedan od njih — upade jedan od zamjenika.

Mungor se okrene, pogleda prema putu kojim je došao i obrati se šerifovu pratiocu.

— Imate izvrstan vid, zamjeniče — reče hladnim glasom. — Ne volim kad me se naziva lažljivcem, maknite tu pušku i...

— No, dosta. Billy je možda zaista pogriješio, ali to ne znači da moraš dizati toliku dreku. Najedi se, prespavaj i ujutro napusti grad.

Mungor spusti ruke. — Tako će i biti šerife. Ako vaši sugrađani nisu gostoljubiviji od vas, neću možda ni prespavati.

Mungor sjaha pred salunom i uvede konja u staju. Sonnyjev i Larchov konj bili su već vezani. Ugleda Larcha kako drijema na suncu zavaljen u stolicu ispred saluna. Iz džepa na ogrtaču virila mu je nova boca. Ogrtač... Upozorio ih je obojicu da ne nose te ogrtače kad ulaze u grad. Larch je to upozorenje ili zaboravio ili mu je bilo svejedno. Jednog će dana morati obračunati s revolverašem i to uskoro. Ali pomisao na granicu koja je u blizini i iza koje će se odvojiti i krenuti različitim putovima ohladi ga od želje za obračunom.

Uto začuje Sonnyjev smijeh i okrene se u tom smjeru. Mladić je, zagrlivši neku djevojku, stajao ispred drugog saluna. Mungor mu dade znak i pokaže prema trećem salunu koji se nalazio nešto niže. Kad je stigao, Mungor se sagne da bi ušao kroz niska vrata. Unutra nije bilo nade, samo barmen Meksi-

kanac koji ga je začuđeno gledao kao da je iznenađen što ima mušteriju.

— Viski — progovori Mungor oslonivši se na šank.

— No, señor, tequila, vino — odvrati ovaj.

— Tequila — naruči Mungor i okrene se, jer je začuo Sonnyja a za njim i Larcha kako ulaze.

Jel' se tebi žuri? Upravo sam se spremao da...

— Zaboravi to — prekine ga Mungor i ispriča što mu se dogodilo. — Nisam siguran, ali mi se čini da je i ovamo, kao i u Las Vegas, stigao glas o nama.

— Nema sumnje — složi se Larch, prezirno pogleda tequilu i potegne iz svoje boce. — Pretpostavljam da bismo na zidu u šerifovu uredu pronašli svoje slike. Imali su dovoljno vremena da ih pošalju.

Sonny popije gutljaj tequile. Larch mu doda svoju bocu.

— Ovo meksičko piće nije bog zna što, je li, mali? Zato bolje da što prije opljačkamo tu banku i odemo. Što kažeš?

Mungor potvrdi. — Razići ćemo se, prići banci sa stražnje strane, tamo ima mjesto za konje, obaviti posao i zatim brzo krenuti prema zapadu.

Sonny potvrdno kimne, a Larch pokaže prema barmenu.

— Što ćemo s njim, ako šerif naide...

— Sumnjam da razumije išta...

— Više volim biti siguran — reče revolveraš, naglo izvadi revolver i udari njime Meksikanca po glavi. Dok se ovaj rušio doda: — Sada barem neko vrijeme neće ništa govoriti.

Mungor ne reče ništa. Izvadi srebrni dolar i ostavi ga na šan-

ku. Larch je imao pravo, ne smiju ništa riskirati. — Za pet minuta iza banke. Imam loš predosjećaj. Moramo što prije napustiti ovaj grad.

Polaganim korakom stigao je do konja, uzjahao i udaljio se s trga. Kad je zašao za ugao, požuri i sjaha iza banke. Pored nje je bila ograda uz koju priveže konja. Upravo je oblačio dugački ogrtač kad su se pojavili Sonny i Larch iz suprotnog smjera. Sonny sa sedla uzme kaput i navuče ga, a Larch je već prikladno odjeven povukao još jedan gutljaj.

Sva trojica krenu normalnim korakom prema drugoj strani tako da ne privuku pažnju. Kad su ušli u banku, sva trojica izvuku oružje.

Čovjek koji je stajao iza ograde iznenađeno opsuje i ustane, ali mu Larch odmah pride s revolverom. I druga dvojica, jedan pored blagajne, drugi u susjednoj prostoriji, ustadoše, ali nisu pokazivali nikakve znakove otpora.

Mungor odmah krene na posao. Uzevši vreću s blagajnikovog stola pokupi gotovinu, a zatim krene prema omanjem željeznom sefu i isprazni police. Dok je to radio, Larch je dvojicu službenika uveo u susjednu sobu gdje je već bio treći i zaključao ih. Sonny je stajao na vratima i nije davao znakove uzbuđenosti.

— Gotovo — reče Mungor i krene prema vratima. Sve je išlo po planu.

Čuo je Larcha koji je opsovao spotakavši se o nešto, ali se nije ni okrenuo jer je odmah zatim iza sebe čuo i revolveraševe korake.

— Nema nikoga — reče Sonny otvarajući teška vrata. — Ovo postaje sve lakše...

Miris baruta ispunio je zrak dok

su se revolverski meci zabijali u zidove iza njih. Mungor izjuri napolje. Pucnjevi su odjekivali svuda oko njih. Šerif i njegovi pratioci naišli su sasvim slučajno.

Mungor je trčao prema konjima. Izvadi revolver i opali. Jedan se čovjek sruši s konja. I Larch je pucao. Kad se Mungor okrenuo vidio je još jednog zamjenika kako pada s konja.

– Larch, što to radiš? – začuo se Sonnyjev glas. Mungor se okrene. Revolverašu je iz džepa ispala boca viskija i on je pokušavao podignuti.

– Pusti to, Larch – poviče Mungor.

Revolveraš je trenuak razmišljao. Pogleda Mungora, a zatim opet bocu. U tom trenutku odjednom se trzne i sruši.

– Pogoden je – dovikne Sonny dok su on i Mungor odmicali. Mungor zastane. Larch je klečao na koljenima i pokušavao ustati. Njegovo se snažno tijelo trzalo od metaka koji su ga pogađali. Na kraju se sruši licem na prašno tlo.

– Gotov je – čuo je Sonnyjev glas ispunjen gorčinom i vidio kako dječak puca u šerifa – Prokleti...

– Ne možemo mu više pomoći – reče Mungor i odveže konje. – Ide-mo.

Udaljavali su se od banke i približili nizu omanjih zgrada gdje su mogli skrenuti s glavne ulice.

– Davo odnio sve ljude od zakona. Ubili su ga – ponavljao je Sonny neprestano, kao da mu to ne ide iz glave.

– Da, oni i boca viskija – doda Mungor.

XXI

Jedan pored drugoga Sonny i Mungor jahali su pokraj niskih ko-

liba dok su psi bijesno lajali, a ljudi začuđeno gledali kroz prozore. Pucnjevi se nisu čuli i Mungor je pretpostavljao da šerif i njegovi zamjenici, ako su još živi, sakupljaju ljude za potjeru. To kratko vrijeme omogućit će njemu i Sonnyju da steknu malu prednost.

Približavali su se krajem puteljka iza kojeg su se prostirala polja. U blizini, s lijeve strane, usred polja kukuruza, vidio je omanju kuću. Mungor naglo skrene u tom smjeru vjerujući da će ga Sonny slijediti. Kad je stigao do kuće shvati da je Sonny prilično zaostao. Dok su jurili pored kuće istrčao je čovjek, nešto im uzbuđeno mahao i nerazumljivo vikao. Mungor je to jedva opazio, ali Sonny im nešto odvrati.

Kad su stigli do kraja polja, Mungor još nije čuo glasove potjere, ali je znao da ne mogu biti daleko iza njih i da ih odaju oblaci prašine koji se dižu za konjima.

Kretali su se prema tamnim obroncima planina na zapadu. Kad su stigli do prvog žbunja, Mungor uspori ne skidajući pogled s ruba kukuružišta jer je znao da će se tamo pojaviti potjera.

Pored njega je jahao Sonny držeći revolver u ruci.

– Htio bih se dokopati onog debelog šerifa i njegova prokletog zamjenika – reče dječak brišući znoj s lica. – To bi izravnilo račune za starog Larcha...

Mungor ga ljutito pogleda.

– Spremi revolver! – naredi mu.

– Lud si ako misliš da Larchu nešto duguješ.

– Bio mi je prijatelj...

– Možda jeste, a možda i nije. U svakom slučaju znao je što radi, kakvu se riziku izlaže zbog boce viskija.

Sonnyjevo dječako lice bilo je mračno.

– Da, vjerojatno imaš pravo, ali onaj debeli šerif mogao mu je pružiti šansu, narediti da baci oružje.

– Ne u situaciji poput ove. – Mungor je ponovo gledao prema kukuružištu. Potjera se već trebala pojaviti. Što li ih je zadržalo? – U takvim prilikama se ne razgovara, osim toga znaš što je Larch mislio o zatvorima. Rekao je da nikada neće dopustiti da ga ponovo zatvori.

Sonny kimne.

– Vjerojatno je tako htio. Šteta njegova novca, da ga nisi podijelio imali bismo sada i njegov dio.

Odjednom, na drugom kraju, a ne tamo gdje su ih očekivali, pojavi se jedan, a zatim još nekoliko konjanika. Mungor se našmije. Sreća ga je i dalje pratila. Ne samo da je izbjegao kišu metaka na ulici, nego je i zameo trag potjeri koja je krenula u pogrešnu smjeru.

– Požurimo odavde – reče poevši konja dublje prema raslinju. – Nastavit ćemo na zapad do prvog grada. Tamo ćemo se zadržati neko vrijeme dok se sve ne smiri. Ako želiš, možemo se razdvojiti.

Sonny ga je neko vrijeme šuteći slijedio dok su se probijali kroz grmlje i sad već gušće drveće.

– Ne. Ja bih radije da ostanemo zajedno. Rekao si da nismo daleko od granice. Ja sam za to da nastavimo s planom.

– Tako sam i ja mislio, do granice ima još nekoliko gradova, mogli bismo sakupiti još nekoliko tisuća dolara.

– Samo smo dvojica, bit će teže.

– Ako budemo pametno radili, uspjjet ćemo.

– I ja mislim... Ti si uvijek imao pravo. Što ti se čini, koliko smo digli u onoj banci?

– Pet ili šest tisuća. Ne onoliko

koliko sam mislio, ali dijeliti to na dva umjesto na tri djela, gotovo je isto.

– Da znaš što sam pomislio u trenutku kad sam vidio da je Larch pao? Da se vratim i uzmem njegov smotak s novcem.

– Zar se i tebi žuri da pogineš?

– Ne. Pogotovo sa sjajnim životom koji me čeka u Meksiku.

– Zato se i nisi vratio, nešto te je spriječilo. S Larchom je bilo drugačije, nije mu bilo stalo ni do čega. Možda je negdje u dubini duše i želio da umre.

– Želio?!

– Svako malo nađem na takva momka. Tako su često gledali u smrt da su otupjeli i život im više ništa ne znači.

Sonny se nagne iz sedla i pogleda prašnjavi znak uz stazu.

– Bent Springs, pedeset kilometara – pročita.

* * *

Zamjenik šerifa Ben Houston zastavio se ispred saluna »Sunnyside« u naselju uz rijeku i sjahao. Stajao je neko vrijeme na vrućem sunčanom danu i otresao prašinu s odijela pitajući se gdje li je stigao. Bio je na teritoriju Novog Meksika i pred salunom »Sunnyside«, ali više od toga nije znao.

Nije znao čak niti je li još na tragu ubojicama. Posljednji put čuo je o njima u Las Vegasu. Rekli su mu da su tri jahača krenula prema jugu. Znači, prema meksičkoj granici.

Ušao je u salun. Za šankom su, zabavljena razgovorom, stajala dva Meksikanca. Vlasnik, Nijemac crvena lica, pogleda prema Houstonu.

– Viski – naruči.

Pošto je dobio piće, Houston baci na šank srebrni dolar, ali zadrži

prst na njemu.

– Tražim tri muškarca – reče dok ga je vlasnik zainteresirano promatrao.

Nijemac se odmakne, prekriži debele ruke preko velikog trbuha.

– I?

Houston pokaže zvijezdu.

– Oni su ubojice, već ih dugo slijedim.

– Ovdje nisu bili, ali vidio sam tri jahača kako jašu niz cestu pored rijeke.

Houston odahne. Opis je odgovorao. Još im je bio na tragu, sad već uvjeren da idu prema meksičkoj granici.

– Koliko ima do granice?

– Oko petsto kilometara – odvratila vlasnik nesigurno.

Houston naruči još jedno piće. Bio je to najbolji viski koji je popio u posljednje vrijeme.

– Ima li do granice neki veći grad?

Vlasnik odgovori svojim snažnim akcentom.

– Svi su mali osim ovog, Albuquerquea. Na jugu je Socorro. To je jedini veći grad. Još dalje, već u blizini granice je Las Cruces.

Houston je razmišljao brzo. Ubojice se približavaju granici, već su vrlo blizu. Ako je prijeđu može zviždati za njima. Nekako im mora doskočiti, mora ih prestići.

Las Cruces, to bi moglo biti dobro mjesto. Vjerojatno će upasti u Socorro, zadržati se nekoliko dana dok se stiša gužva, i zatim nastaviti prema jugu do Las Crucesa, njihove poljedne stanice prije granice. Ako bude dovoljno brz, trebao bi biti tamo prije njih i pričekati ih.

Ponovo igra naslijepo, ali prisiljen je na takvu igru od samog početka. No, ovog puta je drugačije. Sve je stavio na jednu kartu, ili će on pobijediti njih, ili oni njega.

XXII

U Bent Springsu bio je jedan hotel, »Antler«, uz njega restoran, Crockettova staja, Lovenovo skladište, dva saluna, »Silver Queen« i »Cattleman«, uprava grada sa šerifovim uredom i zatvorom, liječnička ordinacija i gotovo ništa više.

Bilo je to malo naselje i sve su kuće bile usko zbijene u podnožju planine na čijim su obroncima rasi borovi, cedrovi, pinije i poneki hrast. Nedaleko od grada, prema zapadu, iz tamnog tla izvirio je potok i spuštao se u kaskadama niz litice do mjesta gdje je podignuta brana za sakupljanje vede za napajanje stoke i natapanje zemljišta.

Promatrajući grad s obližnjeg vrhunca, Mungor opazi da gradić ne samo da potpuno odgovara njihovim potrebama, nego se nalazi i potpuno izvan glavnih državnih prometnica.

Dok su ulazili u grad i približavali se hotelu, Sonny se složio s njim.

Na vratima hotela pojavi se djevojka, zastane malo, a zatim izade na trijem i zatvori za sobom vrata. Sonny zvizne u znak odobravanja. Imala je tamnu kosu, velike crne oči, crvena usta, a uska plava haljina savršeno je otkrivala oblike njena mladog tijela.

– Ipak, nešto što vrijedi vidjeti – promrmlja Sonny.

Mungor, koji je mirno sjedio u sedlu, opsuje.

– Bolje pazi što radiš. Ovo je mali grad i ako te vide s njom to bi nas moglo obojicu uvaliti u neprilike. Ona je vjerojatno kći vlasnika hotela, a ne jedna od tvojih djevojaka za nekoliko dolara.

– To vidim i sâm – odvratila Sonny.

– Zapamti da se ovdje želimo prikriti. Ako ovaj grad dignesh pro-

tiv nas, nikada nećemo vidjeti Meksiko.

Sonny jednom rukom skine šešir, a drugom popravi kosu i doda nestrpljivo:

— Prestani brinuti o meni. Nikada još nisam dopustio da me žena uvali u nevolju. Znam postupati s njima.

Mungor slegne ramenima i sjaha. Jahali su dugo kroz planinu pa je osjećao umor. Bilo bi dobro da se odmore nekoliko dana, a to im neće uspjeti ako Sonny nastavi ovako. Momak je već na trijemu razgovarao s djevojkom. Djevojka ga je slušala i blago se rumenila. Bez sumnje ju je obasuo komplimentima što mu je uvijek donosilo poene kod žena.

— Možemo li ovdje dobiti sobu?
— povika Mungor nestrpljivo. Ulicom je prolazilo nekoliko ljudi i svi su ih znatiželjno razgledali. Mungor je znao da će se uskoro pojaviti i predstavnici zakona.

Sonny i djevojka mu prideše: — Ovo je Angelina Runnstrom. Njezin otac vodi ovaj hotel. Kaže da ima slobodnih soba, jer gotovo nitko ne dolazi ovamo. Angelina, ovo je moj prijatelj Mungor.

Izbliza je djevojka bila još ljepša, pomisli Mungor dotakavši lagano prstom obod šešira.

— Drago mi je — reče, pitajući se što joj je Sonny rekao o njima.

Soba koju im je dao djevojčin otac Carl bila je bolja nego što su očekivali. Bila je čista, zračna, a na zidovima i po podu nisu bile uobičajene masne, žute tapete i podera- ni tepih. I namještaj je bio nov i uredan. Tu bi se mogli dobro odmoriti ako ih ništa ne omete.

Kasnije, pošto su se oprali i obrijali, dok su se vraćali u hotel, Sonny pokaže gradsko skladište.

— Nabavit ću novu košulju. Ova

je dala sve od sebe, a isto tako i hlače.

Mungor se nasmije.

— To je zbog djevojke. Vjerojatno izuzetna, nisam te još vidio da se toliko brineš zbog jedne žene.

— Pogodio si. Ona je drugačija. Čovjek poželi da se uz takvu zaustavi zauvijek. Vjerojatno se osjećam isto onako kako si se ti osjećao kad si prvi put vidio Darsie.

Mungor se ukoči, a oči mu se suze. — Darsie, što ti znaš o njoj?

Sonny skrene pogled.

— Ne mnogo. Samo ono što mi je Larch rekao, da je najljepša...

— Da je više nisi spominjao!

— K vragu! Odakle bih ja znao za nju da ti nisi pričao Larchu. Hoćeš li sa mnom u prodavaonicu?

— Ovo što imam poslužiti će mi do Meksika.

Mungor se okrene i ode. Razmišljao je o Darsie i o onom što je Sonny rekao. Ona je bila prekrasna, njenu ljepotu nije se moglo opisati i Mungor je, dok je mislio na nju, osjećao kao da mu netko kopa nožem po otvorenoj rani. Nije se mogao sjetiti što je sve Larchu pričao o njoj.

Sonny je ušao u prodavaonicu, a Mungor je polako nastavio prema hotelu. Dok se penjao uz drvene stepenice prema trijemu, s jedne od stolica koje je Runnstrom tamo postavio za svoje goste, ustane onizi mršavi muškarac sa zvijezdom.

— Rado bih s vama porazgovarao — reče šerif. — Ja sam Hitchcock, gradski šerif.

Mungor stane, nasloni se na gredu i saviye ruke preko prsiju.

— Drago mi je, šerife, ja sam Dave Mungor.

— Rekli su mi, a vaš prijatelj se zove Sonny.

Mungor se nasmije. Glas o njima brzo se pronio, kao što je i očekivao.

– Tako je. Ako vas zanima, mi smo ovdje na proputovanju za Tek-sas. Umorili smo se, a kako nam se ne žuri previše, odlučili smo se odmoriti u vašem gradu. Nadam se da to nije u suprotnosti sa zakonom.

– Ne, ne bi se moglo reći – od-vrati šerif popravljajući pojas s re-volverom koji je bio potpuno nov, opazi Mungor. – Moj je posao da upoznam svakog stranca koji se pojavi. Jeste li goniči stoke?

Mungor ga je gledao ravnodušno.

– Povremeno. Radimo ono što nam se pruži.

Šerif skine šešir i obriše znoj sa čela.

– Ovdje nema posla ni za naše ljude, i nema smisla da se...

– To sam već opazio, šerife. Ne želimo nikome oduzeti posao. Želi-mo se samo nekoliko dana odmori-ti, mi i konji. Je li to u redu?

Šerifovo lice se malo ublažilo. Ni-je imao ništa protiv onog što je čuo.

– Čini se da jest. Samo nemojte izazivati gužvu.

– Ne pada nam na pamet – od-vrati Mungor, kimne šerifu i krene prema ulazu u hotel.

Sljedeća dva dana rijetko je vidao Sonnyja, čak i u vrijeme obroka i spavanja. Mladić je svu svoju paž-nju posvećivao Angelini. U nekoj drugoj situaciji Mungor ne bi imao ništa protiv, svidalo mu se da bude sam i pravi planove za budućnost, ali sada ga je brinulo što je Sonny stalno s djevojkom. Opazio je da se sastaju i noću u jednoj od praznih soba, a znao je i da Carl Runnstrom počinje sumnjičavo gledati na nji-hovo druženje. Prije ili kasnije zate-ći će ih negdje i stvar će završiti loše, možda i s nasiljem.

Mungor je najprije odlučio da se ne miješa i pusti Sonnyja da se sna-lazi kako zna. Ali tu je bila i banka u Las Crucesu, posljednja na njego-

vu popisu, a to neće moći obaviti sam.

– Sutra rano ujutro krećemo – rekao je Sonnyju kasno navečer kad ga je konačno uspio pronaći.

Sonny se namršti, a zatim nakon nekoliko trenutaka reče:

– U redu.

Mungor ga pažljivo pogleda.

– A djevojka, jesi li...

– Oženit ću se njome – Sonny ga odrešito prekine. – Ne odmah – doda kad je vidio zaprepaštenje na Mungorovu licu. – Vratit ću se po nju čim se sredim s druge strane granice.

Mungor odahne.

– Ona je pristala?

– Da, više-manje. Najprije joj se moj plan nije svidio, htjela je od-mah poći sa mnom, ali sam joj objasnio da moramo obaviti važan posao u Las Crucesu i da je bolje da pričeka ovdje.

– Reci joj da sutra krećemo. Mungor se naglo namršti. – Jesi li joj mnogo pričao o nama. Odakle dolazimo i kuda idemo?

– Ponešto. Čovjek svojoj ženi go-vori te stvari, mora nešto odgovori-ti kad počne pitati.

Mungor tiho opsuje.

– Što si rekao, rekao si, ali ne govori ništa o tome da idemo u Meksiko. Pokušavamo zamesti trag, a ona je već proširila priču o nama. Ako nas zaista netko slijedi, ovo će mu dobro doći.

– Nitko nas ne slijedi. Da nas sli-jedi, već bi nas dostigao. To ionako ništa ne mijenja, dovoljno smo blizu granice. Dok on stigne ovamo i kre-ne za nama, mi ćemo već biti u Meksiku.

– Možda – Mungor je morao priznati da dječak govori logično.

– Ja krećem s prvim svjetlom, ako ideš sa mnom, budi spreman.

– Možeš se kladiti – reče Sonny

i pogleda prema Angelini koja se pojavila na vratima. Nosila je čipkastu ružičastu košulju, jahaču suknju, čizme i opasač za revolver. Sonny joj se nasmiješi i krene prema njoj.

— Idemo na noćnu šetnju — do-
baci Mungoru. — Angelina je odličan jahač, a i dobro gađa.

— Vjerujem — odvrati Mungor.

— Ne zaboravi na jutro!

— Neću — smijao se Sonny. — Bit ću ovdje.

XXIII

Banka u Las Crucesu bila je izuzetno dobro čuvana. Mungor i Sonny stajali su u sjeni stabla ispred hotela u kojem su odsjeli i promatrali čvrstu građevinu s prozorima na pročelju. Već su tri dana bili ovdje, a još nisu donijeli odluku kada će upasti u banku. Dva naoružana stražara bila su prisutna cijelo vrijeme.

— Čini se kao da nas očekuju — reče Sonny.

Mungor je došao na istu pomisao. Ali kako je to moguće? Mala je vjerojatnost da je Angelina imala prilike ispričati njihove planove nekoj tko bi naišao u Bent Springs. Od njihova posljednjeg pothvata i sukoba s patrolom u Soccorou prošlo je dugo vremena, osim toga oni su prošli pokraj nekoliko gradića na jugu i jahali sporednim putovima. U Bent Springs nitko ne nailazi tjednima.

— Bolje da odustanemo — reče Mungor nakon nekog vremena. — Predosjećam nevolju i vjerojatno se ne bismo izvukli odavde da nešto pokušamo.

— Točno — Sonny se složi. Mrtvu čovjeku novac ne koristi. Osim toga imamo dovoljno za Meksiko.

Mungor bi se bolje osjećao da su postojećoj svoti dodali još nekoliko tisuća dolara; dvadeset tisuća sva-

kome, bila bi prilična svota za početak s one strane granice. Ali to, čini se, nije bilo moguće, a kako je bio tako blizu cilju bilo bi glupo izazivati nesreću, razmišljao je, iako je još vjerovao da je srećković.

— Najbolje bi bilo da odmah krenemo — reče brišući znoj sa čela koji mu se cijedio u oči. Možemo krenuti kad zađe sunce i popusti vrućina. Bit ćemo tamo prije zore.

Sonny se zadovoljno nasmije.

Slažem se. U hotelu me čeka Meksikanka, ali do zalaska sunca bit ću spreman.

Dok su išli prema hotelu, Mungor pažljivo pogleda mladića. — Što je s Angelinom? Mislio sam da si čvrsto odlučio da se njome oženiš.

Sonny slegne ramenima.

— Ovo je samo za zabavu.

— Hoćeš li se vratiti po nju kao što si obećao?

— Možda hoću, možda neću. Stvari se mijenjaju sad kad nije ovdje.

Mungor je sve više postajao svjetstan nelagode koja ga je obuzimala. Osjećao je potrebu da odmah krene i što prije prijeđe granicu. Nemirno se počeo po bradi i pogleda prema jugu gdje je bila meksička granica.

— Možda odlučim da krenem ranije i ne čekam mrak. Hoćeš li biti spreman?

Treba mi samo malo vremena da se zabavim s Meksikankom i mogu odmah krenuti.

Mungor još malo razmisli a zatim reče:

— Ja ću nabaviti zalihe hrane, otići u staju i pripremiti konje. Kad budem gotov, doći ću u hotel po tebe. Koji broj sobe ima tvoja prijateljica?

— Deveta vrata na kraju hodnika, drugi kat. Baš sam ti zahvalan. Ne mogu ostaviti Meksikanku da me čeka.

– Bit ću tamo za jedan sat – reče i udalji se.

Trebalo mu je manje vremena nego što je mislio. Ili ga je neki predosjećaj tjerao da što prije sve obavi. Ali Sonnyju je rekao da ima sat vremena i zato svrati u obližnji bar. Tamo nije popio viski kao obično nego nekoliko piva, jer je dan još bio vruć i jer je želio biti potpuno trijezan.

Njegov dugo i pažljivo pripreman plan odvijao se kako je i zamislilo. Istina, izgubio je Larcha, ali na to je više – manje i računao. Ni pljačke u Las Vegasu, Haysu i Las Crucesu nisu išle potpuno po planu, ali za to nije on bio kriv. Plan je bio savršen, incident je izbio slučajno. No to sada sve može zaboraviti. Izveo je ono što je naumio: sakupio bogatstvo koje mu je po njegovu mišljenju i pripadalo. Sad još samo treba proći kratak put do granice, osamdeset kilometara, preći je i početi novi život.

Mungor pogleda kroz otvorena vrata. Sonnyjev sat je prošao. Izašao je, otišao u staju, uzeo konje i, oprezan kao i uvijek, izašao na stražnja vrata i prišao hotelu sa stražnje strane. Zavezao je konje, uspeo se stepenicama koje su vodile do ulaza, otvorio vrata i ušao. Zaustavio se na mjestu.

Desetak ljudi stajalo je u uskom prolazu na drugom katu. Dvojica su nosila zvijezde, jedan je očito bio šerif. Razgovarao je sa ženom u sobi koju Mungor nije mogao vidjeti. Pogleda broj na vratima: devet. Bila je to Meksikankina soba.

Mungor zabrinut neopažen pride ljudima. Na podu ugleda nečije tijelo čiji je samo donji dio mogao vidjeti, ali to je bilo dovoljno. Nove hlače nabavljene u Bent Springsu, poznate čizme. To je mogao biti samo Sonny. Na Mungorovim usna-

ma pojavi se gorak osmijeh. Sonnyjeva ljubav prema ženama konačno ga je stajala glave. Okrenuvši se, Mungor polako krene prema stepenicama. Sledio se čuvši glas muškarca pored sebe.

– Ta mala krupnih očiju napunila je momka olovom. Pucala je pet puta...

Mungor se namršti. Krupnih očiju? Da nije Angelina? Znatiželja ga je navela da se okrene. Nitko nije obraćao pažnju na njega. Svi su bili zaokupljeni šerifom i osobom s kojom je razgovarao u sobi.

– Što se dogodilo?

Čovjeku se oči rašire od zadovoljstva što će nekome moći ispričati ono što zna. – Čini se da je mladić mnogim djevojkama previše obećavao. Upravo je bio u posjetu meksičkoj senjoriti kad je naišla krupnooka i uhvatila ga s njom.

– Tko je ona? – upita Mungor iako je dobro znao.

– Nisam čuo ime, samo da je došla iz Bent Springsa. Rekla je šerifu da joj je mladić obećao ženidbu.

Očito Angelina nije željela čekati da se Sonny vrati. Dojahala je sama, ili došla kočijom. U hotelu se raspitala za Sonnyja, potražila ga u njegovoj sobi i naletjela na njega baš kad je ulazio ili izlazio iz Meksikankine sobe.

XXIV

Ben Houston sjedio je za stolom svratišta »Amador« i pisao pismo svom nadređenom u Denveru kad mu pride šerifov zamjenik Spencer.

– Siguran si da je ono Sonny? – upita ga Houston.

– Nama se tako čini. Šerif želi da ga ti identificiraš. Ubila ga je neka djevojka.

– Što je s njegovim partnerom Mungorom? – upita Houston.

– Vjerojatno je negdje u blizini.

Žena kaže da su bili zajedno.

Houston podigne papir na kojem je pisao izvještaj o svojoj potrazi za ubojicama. Namjeravao je javiti da je jedan mrtav, a da će se ostala dvojica uskoro pojaviti ovdje u Las Crucesu gdje ih on čeka. Zgužva papir i baci ga u kamin koji je doduše bio ugašen. Zatim izade sa Spencerom na ulicu i krenu prema hotelu.

To je bio Sonny. Gledajući hladno mladićevo lice Houston se zadovoljno nasmiješi. Ostao je još samo Mungor, voda. U Socorro su ubili revolveraša Larcha napunivši ga olovom; neka djevojka pobrinula se za Sonnyja i naplatila sve što je on uradio ostalima. Njemu je preostao Mungor. Izvukavši se iz gomile koja se još okupljala na mjestu gdje je ubijen mladi razbojnik, Houston pride Spenceru.

— Mungor je lukav. Kladim se da je već na putu prema granici. Treba mi brz konj da bih ga dostigao.

— Uzmi mog ždrijepca. Vrlo je brz i dobro će mu doći, tjednima ga nisam jahao — odvrati zamjenik.

— Hvala — odvrati Houston, osjećajući da je svaki trenutak važan.

— Gdje ga mogu naći?

— Dolje u staji Jasea McIntreyja. Ja ću te odvesti.

Za manje od pola sata Houston je jurio cestom na jug prema El Pasu. Mungor neće proći kroz grad, rekao mu je Spencer. Tamo ima suviše predstavnika zakona, a i vojska iz obližnje tvrđave stalno patrolira okolinom.

Ne, on će skrenuti s glavnog puta, ići uz Rio Grande do malog mjesta Vado i odande krenuti.

Spencer mu je rekao da krene istim putem, ali kad stigne do crnih vulkanskih stijena neka skrene i krene prečicom nadesno.

Razbojnik je, nema sumnje, poznavao ovaj kraj, ali ne baš svaku

stazu. Ako Houston skrene, skratit će put za nekoliko kilometara pa bi mogao preteći Mungora ili mu se barem prilično približiti.

Spencer je imao pravo. Pošto je skrenuo pokraj vulkanskih stijena i zatim pustio konja da ga sam vodi, Houston daleko ispred sebe ugleda Mungora. Izvadi dalekozor i pogleda prema udaljenoj figuri. Nije bio siguran. Činilo mu se da čovjek odgovara Mungorovu opisu, ali je bio suviše daleko, da bi se Houston mogao pouzdati u ono što vidi. Ali razum mu je govorio da to mora biti on. Usamljeni jahač koji juri prema granici mogao je biti samo Mungor. Zamjenik spremi dalekozor. Nije imao drugog izbora nego da se pouzda u razum i pretpostavi da je usamljeni jahač ubojica kojeg on slijedi već mjesecima.

Sve je bilo kockanje od samog početka. Bio je prisiljen da pogada, dešifrira znakove i predviđa što će razbojnici poduzeti. Srećom je uvijek imao pravo. Preostalo mu je samo da se nada da i sada ima pravo.

Trenutak kasnije i jahač je opazio njega. Usporio je, a zatim nastavio još većom brzinom. Houston je sve vrijeme jahao istim tempom. Još jednom izvadi dalekozor i pogleda u smjeru jahača. Sada je bio gotovo uvjeren da je to Mungor, visok snažan muškarac na tamnu konju. Sve je odgovaralo opisu koji je dobio, čak i to da jaše tamnog konja kao što mu je rekao konjušar u Las Crucesu.

Neće više gubiti vrijeme na razmišljanje. Nije znao koliko su točno udaljeni od meksičke granice, ali je znao da su blizu. Zamjenik šerifa se popne u sedlu i još jače podbode konja. I veliki mrki konj pred njim također poveća brzinu. Sad sve ovisi o konjima, ridem ždrijepcu i doratu. Svaki je imao neke prednosti.

Zdrijebac je bio u izvrsnoj kondiciji, odmoran i željan trke. Dorat je prevaleo dug put, ali je od toga i očvrstnuo. Imao je prednost na startu i bit će dovoljno ako održi tu prednost.

Obrisavši znoj Houston procijeni udaljenost koja ga je dijelila od Mungora. Razbojnik je sada bio potpuno svjestan činjenice da ga ovaj slijedi i tjerao je konja sve brže. Granica je vjerojatno blizu, pomisli zamjenik, inače Mungor ne bi toliko forsirao konja.

Houston opazi da se udaljenost među njima počela smanjivati, ali je zdrijebac, čije je crveno tijelo blještalo na jarkom suncu, počeo gubiti dah. Unatoč velikoj snazi, put koji je prevaleo po dubokom pijesku oduzeo mu je snagu. Hoće li imati dovoljno snage da izdrži do kraja.

Houston izvuče revolver, proklevši činjenicu da na Spencerovu sedlu nije bila pričvršćena puška. Nacilja Mungora i povuče obarač. Udaljenost je još bila prevelika. Odjednom i Mungor izvadi oružje, uzvratu pucanj koji je promašio, i sagne se u sedlu.

Tada Mungorov konj posrne i počne padati. U sljedećem trenutku bio je na tlu, iza oblaka prašine koji se pri tom podigao. Houston, koji se naglo približavao, skrene zdrijepca udesno. Nije mogao vidjeti Mungora, ali je znao da je negdje iza oblaka

ka žutog pijeska s uperenim revolverom i da ga čeka.

Mungoru se ote psovka kad je konj pod njim počeo posrtati. Očekivao je to, znajući da je konj dao sve od sebe. Posljednjih nekoliko kilometara prešao s naporom, ali Mungor se nadao da će životinja izdržati još nekoliko kilometara što su ga dijelili od granice.

No ovoga puta nije bilo tako, sreća ga je prvi put ostavila. Pao je na zemlju neozlijeđen i našao se usred oblaka prašine.

Nije vidio progonitelja, ma tko on bio. Tvrd osmijeh pojavi se na Mungorovu licu. Ruku s revolverom držao je podignutu. Glupi tip sa zvijezdom dolazio mu je točno na nisan. Oblak prašine se slegao. Mungor legne i počne pucati. Čovjek je bio skrenuo, ali Mungor je vidio njegovu siluetu i čuo jauk kad ga je pogodio metak.

Tada osjeti mukli udarac metka što se zabio u njegovo tijelo. Posrne i dopusti da mu padne ruka s oružjem, koje je odjednom postalo jako teško. Teško je ranjen. Čudio se. To se nije smjelo dogoditi. Nešto nije bilo u redu, ta on je miljenik sreće. Prošao je kroz rat, meci su zujali oko njegove glave... on je bio čovjek kojeg metak ne pogada.

A ipak se dogodilo. Pogoden je. Umire. Sreća ga je napustila i sad je sve gotovo. Mungor je to shvatio umirući, kad je ugledao zamjenika šerifa Houstona.

KRAJ

Gordon F. Uvalde:
ZELENI ŠERIF

POTRAŽITE NA KIOSKU

MAGAZIN ODABRANIH PRIPOVIJEDAKA, STRIPOVA I HUMORA